

ПОЛТАВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Навчально-науковий інститут економіки, управління, права та
інформаційних технологій
Кафедра економіки та публічного управління

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

на здобуття ступеня вищої освіти магістр
на тему: «Формування і напрями використання потенціалу підприємства в
умовах ринкової конкуренції»

Виконала: здобувачка вищої освіти
за освітньою програмою Економіка
підприємства
спеціальності 051 Економіка
ступеня вищої освіти магістр
денної форми здобуття освіти
Обжа Олеся Сергіївна

Керівник: Макаренко Петро Миколайович
Рецензент: Шкурко Андрій Віталійович

Полтава 2025 року

ПОЛТАВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Навчально-науковий інститут економіки, управління, права та
інформаційних технологій
Кафедра економіки та міжнародних економічних відносин

Освітня програма Економіка підприємства
Спеціальність 051 Економіка
Рівень вищої освіти другий (магістерський)

ЗАТВЕРДЖУЮ
Завідувач кафедри _____
д.е.н., професор Петро МАКАРЕНКО
«24» грудня 2024 року

З А В Д А Н Н Я
НА КВАЛІФІКАЦІЙНУ РОБОТУ ЗДОБУВАЧА ВИЩОЇ ОСВІТИ

Обжи Олесі Сергіївни

1. Тема кваліфікаційної роботи: «Формування і напрями використання потенціалу підприємства в умовах ринкової конкуренції» (на матеріалах ДП «ДГ «Степне» Полтавського району), керівник роботи д.е.н., професор, професор кафедри економіки та міжнародних економічних відносин Макаренко П.М.

Затверджено засіданням кафедри протокол № 5 від «22» вересня 2025 року

2. Строк подання здобувачем вищої освіти роботи «08» грудня 2025 р.

3. Вихідні дані до роботи:

- звітність підприємства за 2020 – 2024 рр.;
- інші інформаційні дані:
- нормативно-довідкова література;
- літературні джерела;
- статистичні щорічники України;
- інтернет-джерела;
- власні спостереження автора.

4. Зміст розрахунково-пояснювальної записки (перелік питань, які потрібно розробити):

Розділ 1. Теоретико-методологічні підходи до оцінки потенціалу підприємства.

Розділ 2. Досягнутий рівень ефективності використання потенціалу підприємства.

Розділ 3. Шляхи підвищення економічної ефективності використання потенціалу підприємства.

5. Перелік графічного матеріалу: схеми, рисунки, графіки, діаграми за темою та об'єктом дослідження

6. Консультанти розділів кваліфікаційної роботи

Розділ	Прізвище, ініціали та посада консультанта	Підпис, дата	
		завдання видав	завдання прийняв
Застосування прикладних комп'ютерних програм	Копішинська Олена, кандидат фізико-математичних наук, доцент, професор кафедри інформаційних систем та технологій	02.09.2025 р.	17.11.2025 р.

7. Дата видачі завдання «24» грудня 2024 р.

КАЛЕНДАРНИЙ ПЛАН

№ з/п	Назва етапів кваліфікаційної роботи	Термін виконання етапів роботи	Примітка
1	Вибір і затвердження теми роботи	24.12.2024 р.	
2	Складання і затвердження розгорнутого плану та завдання на кваліфікаційну роботу	24.12.2024-08.01.2025	
3	Опрацювання літературних джерел	09.01.2025-03.03.2025	
4	Збір, вивчення і обробка інформації, необхідної для виконання роботи	04.03.2025-31.03.2025	
5	Виконання теоретико-методологічного розділу роботи	01.04.2025-02.06.2025	
6	Виконання дослідницько-аналітичного розділу роботи	03.06.2025-01.09.2025	
7	Виконання проектно-рекомендаційного розділу роботи	02.09.2025-17.11.2025	
8	Оформлення тексту роботи	18.11.2025-05.12.2025	
9	Попередній захист роботи на кафедрі	08.12.2025	
10	Нормо-контроль	08.12.2025	
11	Доопрацювання роботи з урахуванням зауважень і пропозицій	09.12.2025-16.12.2024	
12	Захист кваліфікаційної роботи	17.12.2025	

Здобувач вищої освіти _____ Олесь ОБЖА
(підпис)

Керівник роботи _____ Петро МАКАРЕНКО
(підпис)

АНОТАЦІЯ

Обжа О.С. Формування і напрями використання потенціалу підприємства в умовах ринкової конкуренції (на матеріалах ДП «ДГ «Степне» Полтавського району). – Кваліфікаційна робота на правах рукопису.

Кваліфікаційна робота на здобуття ступеня вищої освіти магістр за освітньо-професійною програмою Економіка підприємства спеціальності 051 Економіка. – Полтавський державний аграрний університет, Полтава, 2025.

Досліджено теоретичні, методологічні підходи до оцінки потенціалу підприємства.

Обґрунтовано шляхи підвищення економічної ефективності використання потенціалу підприємства.

Ключові слова: економічна ефективність, потенціалу підприємства, виробничі ресурси, інноваційні технології.

ЗМІСТ

ВСТУП	5
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ ДО ОЦІНКИ ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВА	9
1.1. Сутність економічного потенціалу підприємства та його структура	9
1.2. Методичні підходи до оцінювання потенціалу підприємства та характеристика його сучасного стану в аграрному секторі України	17
Висновки до розділу 1	28
РОЗДІЛ 2. ДОСЯГНУТИЙ РІВЕНЬ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВА	29
2.1. Аналіз і оцінка потенціалу підприємства	29
2.2. Оцінка ефективності використання потенціалу підприємства	38
Висновки до розділу 2	47
РОЗДІЛ 3. ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВА	48
3.1. Оптимізація структури виробничих ресурсів підприємства	48
3.2. Впровадження інноваційних технологій у виробництво продукції підприємством	55
Висновки до розділу 3	64
ВИСНОВКИ	66
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	70
ДОДАТКИ	75

ВСТУП

В умовах посилення ринкової конкуренції формування та ефективне використання потенціалу підприємства набувають ключового значення для забезпечення його стабільного функціонування та довгострокового розвитку. Сучасні підприємства змушені діяти в середовищі, що характеризується високою динамічністю, технологічними змінами, зростанням вимог споживачів та посиленням зовнішнього конкурентного тиску. За таких умов здатність підприємства формувати конкурентоспроможний виробничий, кадровий, технічний, інноваційний та фінансовий потенціал визначає рівень його конкурентних переваг, ефективність використання ресурсів та стійкість на ринку.

Ринкові трансформації та глобалізаційні процеси актуалізують необхідність пошуку нових підходів до управління потенціалом підприємства, удосконалення його структури та оптимізації напрямів використання. Особливого значення набуває підвищення ефективності управління ресурсами, упровадження інноваційних технологій, цифрових інструментів та сучасних методів організації виробництва. Це зумовлює потребу ґрунтовних теоретичних і практичних досліджень щодо сутності, складових елементів та механізмів використання потенціалу підприємства для забезпечення його конкурентоспроможності.

Питання формування, оцінювання та використання потенціалу підприємства широко досліджуються у працях вітчизняних і зарубіжних учених. Значний внесок у розвиток теоретико-методичних основ управління потенціалом підприємства зробили такі українські науковці, як О. Амоша, В. Геєць, М. Крупка, Л. Лігоненко, Т. Пінчук, Н. Чухрай, О. Федонін, які розглядали сутність економічного потенціалу, його структуру, принципи формування та напрями ефективного використання.

Серед зарубіжних дослідників варто виокремити праці І. Ансоффа, П. Друкера, М. Портера, Г. Мінцберга, Ф. Котлера, які заклали теоретичні засади стратегічного управління, конкуренції, розвитку ресурсного потенціалу та

підвищення конкурентоспроможності підприємства. Їхні дослідження сформували концептуальну основу для вивчення ринкової поведінки підприємств, механізмів формування конкурентних переваг, а також моделей ефективного використання ресурсів.

Попри значну кількість наукових праць, питання комплексного дослідження потенціалу підприємства в контексті сучасних викликів – цифровізації, інноваційного розвитку, нестабільності ринкового середовища, посилення конкуренції – залишаються актуальними та потребують подальшого вдосконалення.

Зв'язок роботи з науковими планами, програмами, темами. Кваліфікаційна робота виконана у відповідності з планом науково-дослідних робіт Полтавського державного аграрного університету за темою «Розвиток агропродовольчої сфери в національному та геоекономічному просторі» (№ДР 0122U201799).

Мета і завдання дослідження. Метою кваліфікаційної роботи є аналіз формування потенціалу підприємства та визначення ефективних напрямів його використання для підвищення конкурентоспроможності в умовах ринкової конкуренції. Досягнення цієї мети передбачає оцінку ресурсного, фінансового, виробничого та кадрового потенціалу підприємства, а також розробку практичних рекомендацій щодо оптимізації його використання з метою підвищення ефективності господарської діяльності.

Для реалізації поставленої мети в роботі вирішувалися наступні завдання:

- теоретично обґрунтувати сутність, структуру та механізм формування потенціалу підприємства;
- дослідити методичні підходи до оцінки ефективності використання потенціалу;
- проаналізувати рівень забезпеченості підприємства ресурсами;
- провести оцінку економічної ефективності використання потенціалу підприємства;
- запропонувати напрями оптимізації структури виробничих ресурсів підприємства.

Об'єктом дослідження були організаційно-економічні та соціально-економічні процеси сільськогосподарського виробництва на підприємстві, зокрема потенціал підприємства та механізми його формування і використання в умовах ринкової конкуренції.

Предметом дослідження є процеси оцінки, управління та ефективного використання ресурсного, фінансового, виробничого та кадрового потенціалу підприємства для забезпечення конкурентоспроможності.

Методи дослідження. Методичною основою кваліфікаційної роботи слугували абстрактно-логічний, системно-структурний, порівняльний, монографічний, розрахунково-конструктивний, індексний, графічний, економіко-математичний, діалектичний метод дослідження процесів і явищ у їх взаємозв'язку й розвитку.

Інформаційну базу кваліфікаційної роботи становили матеріали Державної служби статистики України та Полтавського обласного відділу статистики; наукові та методичні джерела з питань формування та використання потенціалу підприємства; статистична звітність досліджуваного підприємства за 2020–2024 роки щодо основних економічних, фінансових і виробничих показників; результати власних спостережень та аналітичної обробки автором практичних даних.

Наукова новизна одержаних результатів. Наукова новизна одержаних результатів полягає в обґрунтуванні науково-теоретичних і прикладних засад формування та ефективного використання потенціалу підприємства. Зокрема, автором

систематизовано:

- методичні підходи до оцінки ефективності використання потенціалу; *набули подальшого розвитку:*
- напрями оптимізації структури виробничих ресурсів підприємства.

Практичне значення одержаних результатів. Одержані в процесі кваліфікаційного дослідження результати, які виражені в рекомендаціях щодо підвищення ефективності використання потенціалу підприємства, мають практичну цінність та можуть бути використані в аграрному секторі регіону.

Апробація результатів дослідження. Основні результати дослідження за темою кваліфікаційної роботи було оприлюднено на XVII Міжнародній науково-практичній конференції «Маркетингове забезпечення продуктового ринку» (14 травня 2025 р., Полтава).

Структура та обсяг кваліфікаційної роботи. Кваліфікаційна робота викладена на 70 сторінках основного тексту, складається зі вступу, трьох розділів, висновків і пропозицій, списку використаних джерел із 58 найменувань. Робота містить 23 таблиці, 10 рисунків та 2 додатки.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ ДО ОЦІНКИ ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

1.1. Сутність економічного потенціалу підприємства та його структура

Поняття «потенціал» є складним і багат шаровим, а його трактування залежить від сфери застосування. У природничих науках воно має конкретний, здебільшого фізичний зміст, тоді як у соціальних та економічних дослідженнях використовується для характеристики більш узагальнених категорій – можливостей, ресурсів, компетенцій та резервів розвитку. Попри різноманітність підходів, центральною ідеєю поняття виступає наявність прихованих можливостей, які можуть бути реалізовані у певних умовах та в майбутньому [1, с. 12].

Оскільки потенціал підприємства безпосередньо пов'язаний із його ресурсною базою, у науковій літературі сформувалося кілька підходів до трактування цього терміна, кожен з яких акцентує увагу на різних аспектах діяльності підприємства.

Основні наукові підходи до визначення потенціалу підприємства:

Ресурсний підхід. Передбачає розгляд потенціалу як сукупності ресурсів, що забезпечують функціонування та розвиток підприємства. Акцент ставиться на кількісному та якісному вимірюванні трудових, матеріальних, фінансових, інформаційних ресурсів, які створюють базу для виробничих процесів і визначають можливості інноваційного зростання [10, с. 51].

Факторний підхід. Розглядає потенціал як сукупність матеріальних, трудових та організаційних факторів, які формують умови досягнення виробничих цілей. Особлива увага приділяється якісним характеристикам факторів та їх здатності взаємодіяти, забезпечуючи підвищення ефективності діяльності [25, с. 60].

Системний підхід. Визначає потенціал як інтегровану здатність

взаємопов'язаних ресурсів виконувати виробничі завдання. Ключовою є взаємодія елементів, їх синергетичний ефект та адаптивність підприємства до змін зовнішнього середовища. У межах цього підходу потенціал оцінюється не окремо за видами ресурсів, а як цілісна динамічна система [26, с. 23].

Розглядаючи потенціал лише як сукупність ресурсів, зазвичай аналізують кількісні та якісні показники окремих їх видів. Однак такий підхід не дає повної картини, адже ресурси функціонують не ізольовано, а у взаємодії. Тому для коректної оцінки необхідно вивчати потенціал як систему, враховуючи: взаємозв'язки між ресурсами; чинники, що впливають на здатність ресурсів досягати певних результатів; ефективність управління, способи використання ресурсів; наявність резервів і додаткових можливостей розвитку [4, с. 25].

Водночас важливо розуміти, що значна частина можливостей підприємства пов'язана з інтелектуальним потенціалом – знаннями, компетенціями, досвідом працівників, інноваційною активністю та наявністю інтелектуальної власності. Саме інтелектуальна складова визначає продуктивність використання матеріальних і фінансових ресурсів та впливає на конкурентоспроможність підприємства [5, с. 104].

Підприємство доцільно розглядати як складну систему, що складається з взаємопов'язаних підсистем – виробничої, управлінської, фінансової, інформаційної та соціальної. У цьому контексті потенціал виступає не сукупністю розрізнених елементів, а динамічною структурою, здатною змінюватися під впливом зовнішніх і внутрішніх факторів.

Науковці зазначають, що потенціал не є сталою величиною; він формується, накопичується, модифікується і реалізується в процесі життєвого циклу підприємства [2, с. 68]. Таке розуміння дає змогу аналізувати розвиток підприємства в динаміці, визначати можливості підвищення його ефективності та прогнозувати подальший розвиток.

У більшості досліджень виділяють такі ключові групи ресурсів, що формують виробничий та економічний потенціал підприємства [10, с. 54-56]:

- людські ресурси – персонал, його професійний рівень, компетентності, досвід та мотивація;

- матеріальні ресурси – техніка, обладнання, інвентар, виробничі будівлі та споруди;

- фінансові ресурси – власний капітал, кредити, фінансова стійкість і рентабельність діяльності;

- інформаційні ресурси – доступ до даних, сучасні технології збору й обробки інформації, цифрові системи управління;

- організаційні ресурси – структура управління, бізнес-процеси, система комунікацій та корпоративна культура.

Взаємодія цих ресурсів визначає не лише виробничий потенціал підприємства, але й його здатність адаптуватися до ринкових умов, впроваджувати інновації та досягати стратегічних цілей (рис. 1.1).

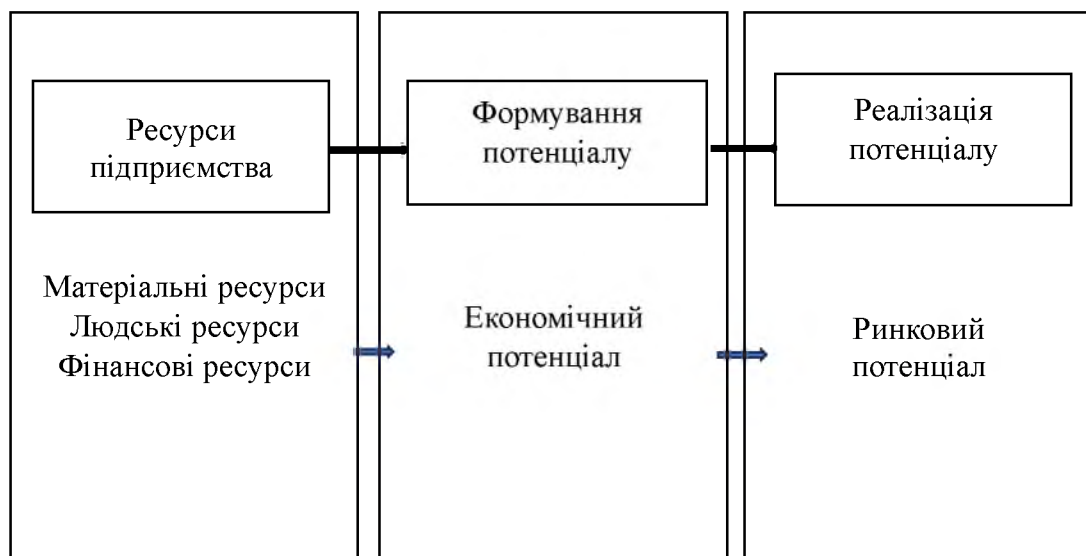

Рис. 1.1. Концептуальний підхід до поняття «потенціал підприємства» [10]

Потенціал аграрного підприємства – це комплекс ресурсів і можливостей, який визначає здатність підприємства досягати поставлених цілей. Його ключові елементи включають:

- земельні ресурси – якість ґрунтів, розмір і конфігурація земельних ділянок, кліматичні умови;

- трудові ресурси – чисельність персоналу, рівень кваліфікації, досвід, навчання, мотивація;

- матеріально-технічна база – машинно-тракторний парк, обладнання, виробнича інфраструктура;

- фінансові ресурси – власні та залучені кошти, доступ до кредитів, фінансові результати;
- інформаційні та технологічні ресурси – цифрові системи моніторингу, управління, програмне забезпечення;
- організаційні ресурси – система управління, планування, контроль, ефективність взаємодії підрозділів.

Ефективне поєднання цих ресурсів формує конкурентоспроможний потенціал підприємства та забезпечує його сталий розвиток у довгостроковій перспективі.

Категорія економічний потенціал підприємства є однією з фундаментальних у сучасній економічній науці, оскільки вона прямо пов'язана з питаннями конкурентоспроможності та стратегічного розвитку підприємства [10, 26]. Історично формування теоретичних засад економічного потенціалу підприємства пройшло еволюційний шлях: від простого обліку наявних ресурсів (що відображалось у ранніх балансових моделях) до усвідомлення їхньої синергії та управлінської здатності до мобілізації та трансформації. У сучасній науковій думці домінують чотири ключові концептуальні підходи до визначення економічного потенціалу підприємства, кожен з яких акцентує увагу на різних аспектах його формування та функціонування.

Першим і найбільш впливовим є ресурсний підхід. Цей підхід є основою розуміння внутрішніх джерел конкурентної переваги. Суть полягає в тому, що потенціал розглядається як сукупність унікальних, внутрішніх ресурсів (активів, можливостей, компетенцій), які є рушійною силою успіху. Згідно з Barney J. B., економічний потенціал підприємства є тією комбінацією активів і можливостей, яка дає змогу фірмі генерувати надприбутки. Потенціал формують лише ті ресурси, які відповідають критеріям: цінність, рідкість, імітостійкість та незамінність. Таким чином, економічний потенціал підприємства тут є статичною основою конкурентної переваги, зосередженою на унікальності володіння ресурсами.

Другий підхід – динамічний (процесний) – долає статичність RBV, акцентуючи увагу на здатності до змін. Він розглядає потенціал не як набір

ресурсів, а як динамічну здатність (dynamic capability) менеджменту постійно створювати, інтегрувати, перебудовувати та реконфігурувати внутрішні і зовнішні компетенції для реагування на швидкі зміни в зовнішньому середовищі [6, 11]. Акцент робиться на управлінській компетентності, яка дозволяє підприємству відчувати, захоплювати та трансформувати нові можливості. Економічний потенціал підприємства тут є процесною, функціональною основою, що забезпечує гнучкість і життєздатність у довгостроковій перспективі.

Третій підхід – результативний (цільовий) – є найбільш прагматичним, орієнтованим на вимір кінцевих можливостей підприємства. Суть полягає в тому, що економічний потенціал підприємства визначається через призму максимально можливого результату господарської діяльності (обсягу виробництва, прибутку, ринкової вартості), якого підприємство може досягти за умови найефективнішого використання наявних ресурсів. Цей підхід часто використовується для планування та прогнозування, коли потенціал розглядається як нормативна величина, що відображає максимальну ефективність при оптимальних умовах. Економічний потенціал підприємства тут є цільовим орієнтиром, що вимірюється через досягнуті або потенційні фінансово-економічні показники.

Четвертий підхід – інтегральний (системний) – є найбільш комплексним, оскільки він синтезує усі попередні, визнаючи складність та багатоаспектність категорії потенціалу. Він розглядає економічний потенціал підприємства як складну, цілісну систему взаємопов'язаних елементів (фінансових, людських, матеріальних, інноваційних), яка має синергетичний ефект та здатність до розвитку. Ключова ідея полягає в тому, що сукупний потенціал підприємства перевищує просту суму потенціалів його окремих складових, оскільки він включає якість їхньої взаємодії та координації.

Узагальнюючи, економічний потенціал підприємства слід розуміти як сукупність наявних і потенційно можливих ресурсів, компетенцій та управлінських можливостей, які забезпечують здатність підприємства ефективно функціонувати, досягати стратегічних цілей та гарантувати сталий розвиток. Таким чином, для всебічного дослідження економічного потенціалу підприємства у дипломній роботі доцільно використовувати інтегральний підхід,

який дозволяє синтезувати аналіз унікальних ресурсів та оцінку здатності до адаптації для вимірювання його загальної ефективності.

У сучасній аграрній практиці результативність виробничих процесів значною мірою визначається рівнем технологічної модернізації – використанням нових машин та обладнання, систем точного землеробства, автоматизованих комплексів, цифрових інструментів моніторингу полів і тваринництва [6, с. 53, 10]. Важливим чинником є також технологічна гнучкість підприємства, тобто його здатність оперативно перебудовувати виробничі процеси під нові вимоги ринку, впроваджувати ресурсоощадні технології, адаптувати організацію виробництва до змін середовища. У поєднанні з інноваційною активністю такі характеристики формують основу конкурентоспроможності аграрної організації, забезпечують ефективне використання ресурсів і створюють передумови для сталого розвитку.

З огляду на це, виробничий потенціал сільськогосподарського підприємства доцільно розглядати як багатокomпонентну систему. На наш погляд, у сучасних умовах структурно він має включати три ключові блоки.

Перший – ресурсний потенціал, який охоплює земельні угіддя, трудові ресурси, техніко-технологічне забезпечення, основні та оборотні засоби, фінансові ресурси та природно-кліматичні умови. Ця складова визначає базові можливості підприємства у формуванні обсягу і якості продукції.

Другий – організаційно-управлінський потенціал. Він відображає здатність підприємства раціонально організувати виробничі процеси, здійснювати стратегічне та оперативне планування, контролювати та координувати діяльність структурних підрозділів. Значущими елементами є також корпоративна культура, система мотивації персоналу, рівень професіоналізму менеджерів, якість інформаційного забезпечення управління та ефективність прийняття рішень. Саме ця складова визначає, наскільки повно ресурсна база може бути реалізована у виробничих результатах.

Третій – інноваційний (інформаційно-інноваційний) потенціал, який характеризує можливості підприємства щодо розроблення, адаптації та впровадження інноваційних технологій, нових методів організації виробництва,

сучасних бізнес-моделей і цифрових інструментів. Він включає науково-технічні знання персоналу, наявність інноваційної інфраструктури, доступ до інформаційних ресурсів, рівень технологічної культури та готовність підприємства до змін [10, с. 54–56].

Важливою складовою інформаційно-інноваційного потенціалу є цифровий потенціал, який у новітніх умовах стає одним із ключових детермінант ефективності аграрного виробництва. Розвиток цифрових технологій – інтернету речей, супутникового моніторингу, систем GPS-навігації, штучного інтелекту, безпілотних апаратів, автоматизованих систем управління технологічними процесами – докорінно змінює підходи до організації сільськогосподарського виробництва. Цифровізація дозволяє суттєво підвищити точність виробничих операцій, мінімізувати втрати ресурсів, оптимізувати витрати, забезпечити оперативний контроль стану посівів та тварин, прогнозувати результати діяльності й підвищувати її прибутковість.

З огляду на те, що цифрова трансформація визначена одним із пріоритетних напрямів розвитку національної економіки, формування цифрового потенціалу аграрних підприємств набуває особливої актуальності. У світовій практиці вже сформувався спектр революційних цифрових рішень, які дозволяють підприємствам швидко інтегруватися у глобальний ринок, підвищувати продуктивність і зменшувати виробничі ризики. В умовах посилення ринкової конкуренції та змін клімату саме цифрові технології забезпечують основу стабільного й передбачуваного функціонування сільськогосподарських організацій (рис. 1.2).

Узагальнюючи проведені дослідження, можна стверджувати, що виробничий потенціал сільськогосподарського підприємства є багатокомпонентною системою, яка поєднує матеріальні, трудові, технічні, організаційні та інноваційні елементи, забезпечуючи можливість ефективного функціонування та розвитку суб'єкта господарювання. У сучасних умовах динамічних економічних змін традиційне розуміння потенціалу, орієнтоване виключно на ресурсну базу, є недостатнім. Підприємства мають враховувати широкий спектр факторів, серед яких – рівень технічного оснащення,

технологічна модернізація, інноваційна активність, ефективність управлінських рішень та відповідність виробничих процесів вимогам ринку.

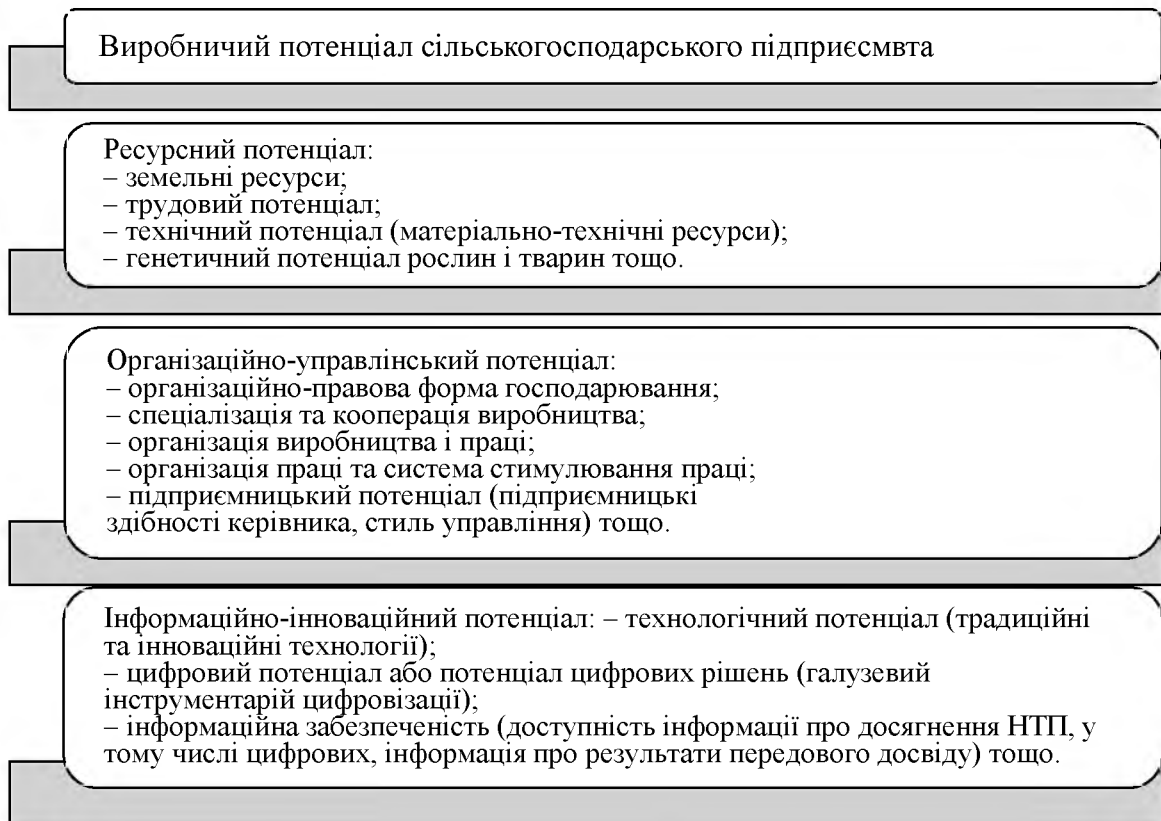

Рис. 1.2. Структура та склад виробничого потенціалу сільськогосподарського підприємства з урахуванням процесів цифрової трансформації [10, 26]

Особливої актуальності набуває формування та розвиток інформаційно-інноваційного й цифрового потенціалів, які нині визначають конкурентоспроможність аграрних підприємств. Впровадження цифрових інструментів, технологій точного землеробства, автоматизованих систем управління та аналітичних платформ дає змогу підвищити продуктивність виробництва, оптимізувати витрати, забезпечити оперативність прийняття управлінських рішень та зменшити вплив людського фактора. Таким чином, цифровізація перестає бути лише окремим елементом модернізації – вона трансформується у ключовий стратегічний чинник, що визначає напрям розвитку аграрної сфери [26, с. 23].

Крім того, ефективність використання виробничого потенціалу значною мірою залежить від якості організаційно-управлінського механізму

підприємства. Саме раціональна структура управління, здатність до стратегічного планування, гнучкість у реагуванні на виклики ринку та ефективна координація виробничих процесів забезпечують оптимальне використання наявних ресурсів. У взаємодії з інноваційною та цифровою складовими організаційно-управлінський потенціал створює синергетичний ефект, що сприяє зростанню прибутковості та стійкості підприємства.

Отже, сучасний виробничий потенціал сільськогосподарської організації слід розглядати як інтегровану систему, у якій поєднуються ресурсна база, технологічний розвиток, управлінська компетентність та інноваційно-цифрові можливості. Лише комплексний підхід до формування і використання цих складових може забезпечити високі результати діяльності, підвищити конкурентні позиції підприємства та створити умови для його довгострокового розвитку у складному та мінливому середовищі аграрного ринку.

1.2. Методичні підходи до оцінювання потенціалу підприємства та характеристика його сучасного стану в аграрному секторі України

Оцінка ефективності використання ресурсів є невід'ємною частиною управління будь-яким підприємством. Виробничий потенціал, як інтегральна характеристика, відображає здатність підприємства до виробництва продукції або надання послуг [1, с. 45]. Він визначається набором ресурсів, їх взаємодією та ефективністю використання. Розуміння виробничого потенціалу дозволяє не тільки оптимізувати поточну діяльність, але й розробляти стратегію розвитку підприємства з урахуванням його можливостей та обмежень.

На рис. 1.3 представлено систему аналітичних показників, що дає змогу оцінити ресурсний потенціал підприємства.

Система аналітичних показників ресурсного потенціалу є стратегічним інструментом, який дозволяє підприємству не тільки оцінити свій поточний стан, але й визначити напрямки подальшого розвитку [4, с. 56]. За допомогою комплексного аналізу різних показників можна виявити резерви для зростання,

оптимізувати виробничі процеси та приймати обґрунтовані управлінські рішення. Ефективне використання ресурсного потенціалу є ключовим фактором конкурентоспроможності підприємства в сучасних умовах. Регулярний моніторинг та аналіз показників дозволяє забезпечити стійкий розвиток бізнесу та досягти стратегічних цілей [6, с. 34].

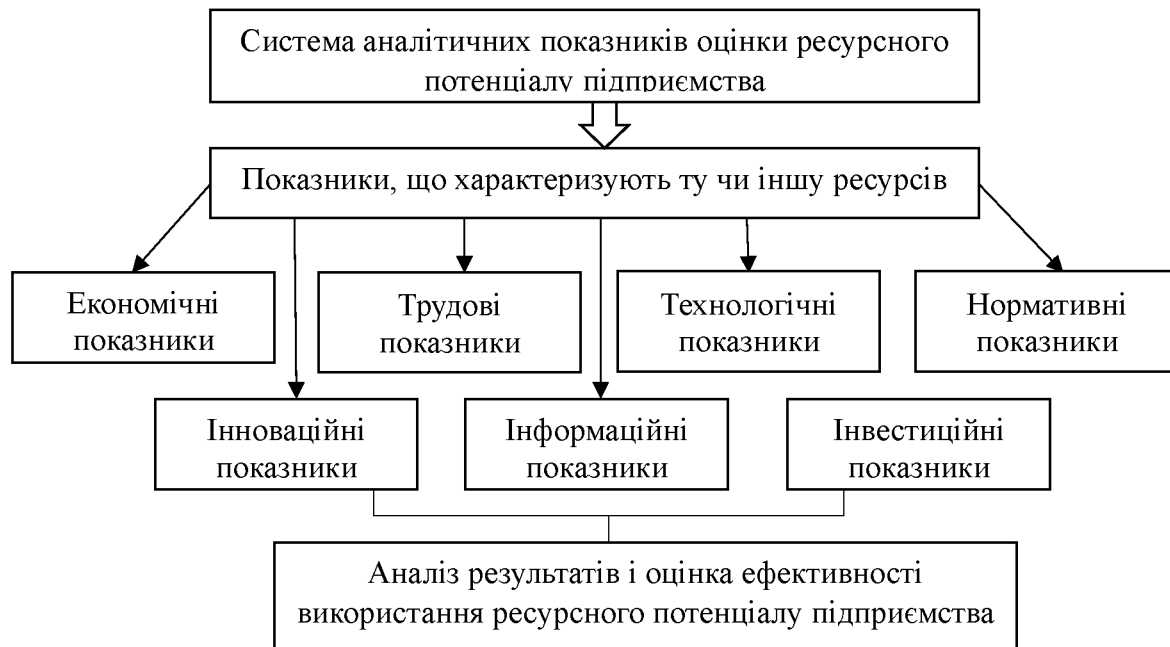

Рис. 1.3. Система аналітичних показників оцінки ресурсного потенціалу підприємства [3]

Ресурсно-виробничий потенціал підприємства охоплює широкий спектр ресурсів, необхідних для його ефективного функціонування. Це фінансові ресурси, що забезпечують фінансову стійкість, матеріальні ресурси (обладнання, сировина), нематеріальні ресурси (знання, досвід персоналу), інтелектуальна власність, інформаційні технології та інноваційні розробки [8, с. 67]. Взаємодія цих ресурсів визначає здатність підприємства до виробництва продукції або надання послуг.

Для оцінки виробничого потенціалу підприємства використовують різні методи, вибір яких залежить від конкретних цілей дослідження. Серед них можна виділити такі методи, як метод накопичення активів, метод ринкової вартості, метод дисконтування грошових потоків та метод надлишкових прибутків.

Оцінка нематеріальних активів є особливо складною задачею, оскільки такі активи часто не відображаються в бухгалтерському балансі в повному обсязі. Для

оцінки нематеріальних активів найчастіше використовують метод надлишкових прибутків, який дозволяє визначити їх загальну вартість, та метод накопичення активів, який базується на аналізі балансової вартості підприємства [12, с. 121].

Оцінюючи виробничий потенціал за допомогою вищезазначених методів, ми отримуємо інформацію про його вартість, але не про те, наскільки ефективно ці ресурси використовуються для досягнення поставлених цілей. Економічна ефективність передбачає не тільки наявність ресурсів, але й їх оптимальне використання для отримання максимального прибутку або досягнення інших цілей підприємства.

Методичний підхід до визначення економічного потенціалу підприємства має базуватися на поєднанні статистичних та економіко-математичних методів, а також на дослідженні впливу основних чинників на ефективність функціонування суб'єкта господарювання. Такий підхід дозволяє не лише констатувати наявний стан, але й прогнозувати перспективи розвитку та моделювати управлінські рішення [16, с. 94].

На думку багатьох науковців, зокрема Зайцева Ю. К., економічний потенціал підприємства являє собою сукупність ресурсів та можливостей, якими воно володіє для досягнення своїх стратегічних цілей та забезпечення сталого (стійкого) розвитку.

Окрім наявних ресурсів, у процесі формування економічного потенціалу підприємства слід брати до уваги такі важливі обставини:

- Здатність менеджерів підприємства ефективно управляти наявними ресурсами (управлінська компетентність).
- Рівень раціональності існуючих пропорцій між обсягами різних видів ресурсів.
- Можливість нарощування цих обсягів (інвестиційна привабливість, мобілізаційний потенціал).
- Ступінь сприятливості кон'юнктури на ринках продукції та ресурсів (вплив зовнішнього середовища).

Економічний потенціал підприємства – це складна, багатоаспектна категорія, яка включає різні складові, що формують архітектуру (образ)

майбутнього розвитку підприємства. Структуру економічного потенціалу доцільно представити наочно (рис. 1.4).

Рис. 1.4. Структура економічного потенціалу підприємства [19]

У проведенні оцінки економічного потенціалу підприємства зацікавлені широке коло суб'єктів, серед яких: кредитори, інвестори, держава, акціонери, управлінці, постачальники, страхові фірми та інші стейкхолдери.

В основі оцінки економічного потенціалу, як правило, лежать методи фінансово-економічного аналізу, які сьогодні набули найбільшого поширення [21, с. 99].

Вибір конкретного методу оцінки має відповідати низці критеріїв, наведених у працях Кендюхова О. В. та Кузьміна О. Є.: інтерпретація результатів (зрозумілість); виявлення слабких сторін (діагностична цінність); різноманітність показників (комплексність); витрати часу та фінансові витрати (економічність); об'єктивність та достовірність результатів; доступність використання та оперативність застосування [22, с. 105].

Сучасна економічна наука пропонує доволі обширний інструментарій засобів та методів оцінки економічного потенціалу підприємства. Найбільш

поширеними і традиційними методами є:

- Методи оцінки ринкової вартості підприємства (майново-ресурсний, дохідний, порівняльний підходи).
- Методика комплексної рейтингової оцінки (використання інтегральних показників).
- Методика діагностики фінансової діяльності (аналіз ліквідності, платоспроможності, фінансової стійкості).

Слід відзначити, що в науковій літературі виділяють такі основні підходи до оцінки економічного потенціалу: ресурсний, результативний, динамічний (процесний) та інтегральний. Більш детально розглянемо найбільш поширені методи оцінки економічного потенціалу підприємства, які ґрунтуються на фінансово-економічному аналізі (табл. 1.1).

Таблиця 1.1

Традиційні методи оцінки економічного потенціалу підприємства [29]

Метод оцінки	Підхід / Основна ідея	Переваги	Недоліки
1. Методи оцінки ринкової вартості підприємства	Визначення вартості бізнесу через оцінку активів (ресурсний), дохідності (дохідний) або порівняння з аналогами.	Об'єктивність для інвесторів; врахування зовнішньої кон'юнктури.	Залежність від ринкових коливань; складності оцінки нематеріальних активів.
2. Методика комплексної рейтингової оцінки	Використання системи показників та інтегрального індексу для порівняння динаміки та ефективності.	Комплексність, можливість порівняння з конкурентами чи галузевими середніми.	Суб'єктивність при виборі вагових коефіцієнтів показників.
3. Методика діагностики фінансової діяльності	Аналіз фінансових коефіцієнтів (ліквідність, платоспроможність, рентабельність, фінансова стійкість).	Оперативність, базується на даних бухгалтерської звітності, висока достовірність.	Не враховує якісні (нематеріальні) складові потенціалу, лише фінансовий аспект

Аналіз підходів до визначення складу структурних елементів економічного потенціалу підприємства дозволив зробити висновок, що базовими економічними чинниками практично будь-якого виду діяльності є трудові (людські), фінансові, технологічні та матеріально-технічні ресурси.

Слід звернути особливу увагу на взаємозв'язок між економічним потенціалом підприємства та його конкурентоспроможністю. Ефективне та раціональне використання економічного потенціалу, а також здатність менеджменту мобілізувати приховані можливості, є ключовим фактором для досягнення та утримання стійкої конкурентної переваги на ринку.

До початку повномасштабної агресії у 2021 році сільське господарство відіграло критичну роль в економіці України: на нього припадало понад 17% зайнятого населення та 10,89% валового внутрішнього продукту (ВВП). Цей вид економічної діяльності (ВЕД) був другим за величиною після торгівлі, проте за підсумками 2023 року аграрний сектор опустився на четверте місце серед ВЕД (рис. 1.5).

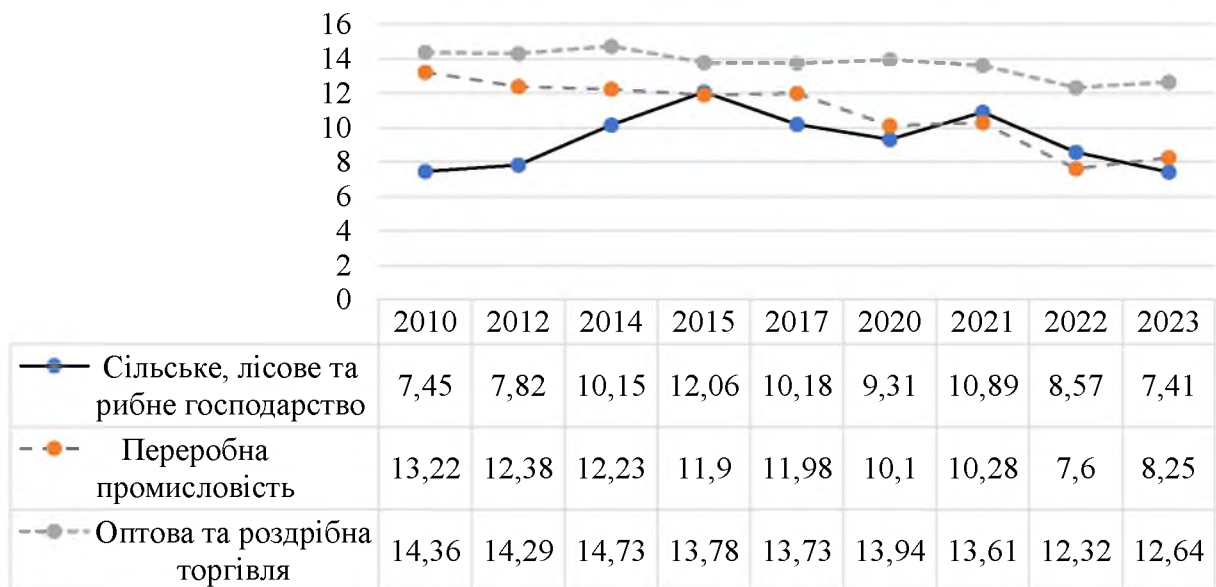

Рис. 1.5. Внесок видів економічної діяльності в українську економіку у 2010-2023 рр.

Джерело: [24]

Такі структурні зрушення зумовлені значним погіршенням динаміки сільськогосподарського виробництва у 2022–2023 роках, яке скоротилося на 18,4% (ВВП у фактичних цінах). Це контрастує з показниками інших важливих секторів, як-от переробна промисловість (-3,8%), торгівля (+11,3%) та державне управління (+430,4%).

Військова агресія завдала аграрному сектору величезної шкоди. За даними Світового банку [8], станом на 31.12.2023 року загальні втрати сільського господарства України оцінюються у 80,1 млрд дол. США.

Прямі збитки (втрата активів), спричинені руйнуванням Каховської ГЕС, знищенням сховищ, багаторічних посівів, техніки та худоби, становлять 10,3 млрд дол. США. Найбільшу частку прямих збитків (57%, або 5,87 млрд дол. США) склали втрати, пов'язані з пошкодженням або знищенням сільськогосподарської техніки (машин та обладнання). Значні втрати також припали на: крадіжки виробничих ресурсів та пошкодження складських приміщень (сумарно 36% збитків).

Агросектор також зазнав непрямих збитків на суму 69,8 млрд дол. США, які включають недоотриманий дохід виробників та зростання собівартості продукції. Основними чинниками непрямих втрат стали: зменшення виробництва продукції рослинництва (49% загальних непрямих утрат) та тваринництва (8%), а також зниження закупівельних цін на експортні агротовари (35% утрат). Ці збитки, порівняно з оцінками початку 2023 року, зросли більш ніж удвічі.

Рис. 1.6. Динаміка індексу сільськогосподарської продукції в Україні, 2010-2023 рр.

Джерело: [24]

За підрахунками Світового банку, загальна потреба у фінансуванні відновлення та реконструкції аграрного сектору на найближчі 10 років становить 56,1 млрд дол. США.

Руйнування виробничих потужностей та інфраструктури, зокрема елеваторів, призвели до скорочення потужностей для зберігання агропродукції на 19,5% (з 24.02.2022 р. до лютого 2024 р.). Додатково ускладнюють діяльність порушення логістики, припинення роботи підприємств-партнерів та скорочення ринку добрив на 50–60% у 2022–2023 роках порівняно з 2021 роком.

Внаслідок війни, за даними ФАО [32], 25% сільського населення, зайнятого в агросекторі, припинили або значно знизили обсяги своєї діяльності. Суттєве скорочення чисельності населення України (за оцінками МВФ, до 33,37 млн осіб) спричинило зменшення внутрішнього попиту та гостру нестачу робочої сили. Хоча ситуація із забезпеченням кадрами стабілізувалася до кінця 2023 року (за даними ДСЗ, на 01.05.2024 р. на одну вакансію в сільському господарстві припадало приблизно чотири шукачі роботи), опитування роботодавців вказують на структурну проблему: зростаючу нестачу чоловічої робочої сили через міграцію та мобілізацію.

Попри всі описані проблеми, сільськогосподарське виробництво зберегло свою тенденцію «ламаного» тренду. Після різкого падіння індексу сільгосппродукції на 25% у 2022 р., у 2023 р. зафіксовано зростання на 11,1% (рослинництва – на 13,9%). Варто зазначити, що порушення виявленої тенденції раніше спостерігалось лише у 2015 та 2020 роках.

Обсяги виробництва залишаються на рівні 83% від показника 2021 року. Рослинництво, яке є базовим сегментом, у 2023 р. продемонструвало відновлення у Вінницькій (+28,5%), Київській (+29,6%), Миколаївській (+34,4%) та Одеській (+25,6%) областях. Проте за два роки великої війни загальне скорочення обсягів виробництва рослинництва становить 18,2%.

Найбільші втрати зосереджені в прифронтових та окупованих регіонах, що корелює зі скороченням посівних площ на 20,2% у 2022–2023 роках. У регіонах активних бойових дій (Херсонська, Запорізька, Луганська, Донецька, Харківська, Миколаївська) зменшення посівних площ сягнуло 23,4–95,8%.

Наслідком цього стало зміщення регіональної структури посівних площ на користь Одеської, Кіровоградської, Полтавської та Вінницької областей.

Таблиця 1.2

**Регіональні втрати посівних площ сільськогосподарських культур у
2014-2023 рр.**

Регіон	Структура, %				Структурні зміни, в. п.		
	2014 р.	2021 р.	2022 р.	2023 р.	2022- 2021 рр.	2023- 2022 рр.	2023- 2021 рр.
Україна	100,00	100,00	100,00	100,00	0	0	0
Вінницька обл.	5,94	5,72	6,97	7,17	1,25	0,19	1,45
Волинська обл.	1,96	2,18	2,62	2,60	0,44	-0,02	0,42
Дніпропетровська обл.	7,15	6,94	8,30	8,30	1,36	-0,01	1,35
Донецька обл.	4,89	3,67	1,67	1,34	-2,00	-0,34	-2,34
Житомирська обл.	3,06	4,08	4,87	4,60	0,79	-0,28	0,52
Закарпатська обл.	0,70	0,62	0,79	0,74	0,18	-0,06	0,12
Запорізька обл.	5,97	5,98	2,61	1,20	-3,37	-1,41	-4,79
Івано-Франківська обл.	1,38	1,34	1,66	1,65	0,32	-0,01	0,31
Київська обл.	2,24	4,27	5,09	5,18	0,83	0,08	0,91
Кіровоградська обл.	6,14	5,99	7,35	7,56	1,36	0,21	1,57
Луганська обл.	3,1	3,05	0,83	0,69	-2,23	-0,14	-2,36
Львівська обл.	2,31	2,51	3,19	3,28	0,68	0,09	0,76
Миколаївська обл.	5,74	5,62	5,56	5,40	-0,07	-0,16	-0,23
Одеська обл.	6,79	6,49	7,90	8,18	1,41	0,28	1,69
Полтавська обл.	6,31	6,09	7,39	7,61	1,30	0,21	1,52
Рівненська обл.	1,99	2,21	2,66	2,77	0,45	0,11	0,56
Сумська обл.	4,00	4,24	4,88	4,71	0,63	-0,17	0,47
Тернопільська обл.	2,95	2,97	3,64	3,73	0,67	0,09	0,76
Харківська обл.	6,34	6,43	4,48	5,51	-1,95	1,03	-0,92
Херсонська обл.	5,25	5,21	0,56	0,28	-4,64	-0,29	-4,93
Хмельницька обл.	4,12	4,24	5,20	5,30	0,96	0,10	1,05
Черкаська обл.	4,41	4,29	5,19	5,34	0,89	0,16	1,05
Чернівецька обл.	1,12	1,08	1,32	1,36	0,24	0,04	0,28
Чернігівська обл.	4,15	4,77	5,26	5,54	0,49	0,28	0,77

Джерело: [24]

Втрата значних посівних площ, особливо у прифронтових регіонах, спричинила радикальні структурні зміни у сільськогосподарському виробництві. Порівняно з 2021 роком, посівні площі основних культур в Україні зазнали суттєвого зменшення: зернові та зернобобові культури – на 31,3%, соняшник –

на 21,2%, овочеві культури – на 13,7%. Винятком став цукровий буряк, площа посіву якого зросла на 10,1%.

Динаміка валового збору корелювала зі змінами площ. Валовий збір зернових у 2023 році склав 59 772 тис. т (скорочення на 30,5% відносно 2021 р.), тоді як виробництво цукрового буряка зросло на 21%.

Найбільше падіння валового збору зернових (понад 50%) за два роки зафіксовано в Донецькій, Запорізькій, Луганській, Харківській і Херсонській областях. При цьому більшість інших регіонів, особливо Вінницька (+40,1%) та Одеська (+32,2%) області, продемонстрували відновлення виробництва зернових.

Таблиця 1.3

**Динаміка посівних площ сільськогосподарських культур за
2019–2023 роки, тис. га**

Роки	Культури зернові та зернобобові	Буряк цукровий фабричний	Соняшник	Картопля	Культури овочеві
2019	15318	222	5928	1309	452
2020	15392	220	6457	1325	464
2021	15995	227	6622	1283	460
2022	12171	184	5293	1208	378
2023	10985	250	5220	1210	397
Відхилення 2023 р.(+/-) 2019 р.					
X	-4333	28	-708	-99	-55

Джерело: [24]

Незважаючи на значне зменшення виробництва пшениці та жита, скорочення обсягів кінцевої продукції переробки (борошномельно-круп'яної промисловості та хлібобулочних виробів) було менш критичним. Завдяки високим показникам врожайності (зокрема, цукрового буряка), загальний обсяг продукції рослинництва у 2023 році у вартісному виразі склав 81,8% від довоєнного рівня.

Сектор тваринництва зазнав менших сумарних утрат (-11,4% обсягу виробництва) порівняно з рослинництвом (-18,2%). Проте найбільше скорочення виробництва тваринницької продукції зафіксовано в Донецькій (-73,3%), Запорізькій (-88,9%) і Херсонській (-79,3%) областях.

Станом на 01.01.2024 р. зафіксовано суттєве скорочення поголів'я: ВРХ – на 25%, свиней – на 13,3%, птиці – на 8%. Це призвело до падіння обсягів виробництва основних видів продукції в натуральному виразі (м'яса, молока, яєць). При цьому вартісний обсяг реалізованої продукції зріс (наприклад, м'яса та м'ясних продуктів – на 46,93%).

Спостерігається стійка тенденція до збільшення частки підприємств у виробництві тваринницької продукції (до 58% на 2023 р.). Це особливо помітно у молочному сегменті. Попри загалом негативну динаміку поголів'я корів, дві третини регіонів продемонстрували зростання обсягів промислового молока завдяки підвищенню продуктивності. Лідерами за обсягом промислового виробництва молока є Полтавська, Черкаська, Чернігівська, Київська та Вінницька області.

Україна традиційно є ключовим гарантом світової продовольчої безпеки завдяки своєму потужному продовольчому експорту. До початку повномасштабної війни країна входила до п'ятірки найбільших світових експортерів зернових, експортуючи близько трьох чвертей виробленого зерна. Зокрема, Україна забезпечувала значні частки світового експорту: пшениця – 10%; кукурудза – понад 14%; соняшникова олія – понад 47% [7].

Навіть в умовах військових дій, Україна зберігає свої позиції як ключовий постачальник, утримуючи понад 10% міжнародної торгівлі зерном та олією. У 2023 році ці обсяги експорту склали: пшениця – 16,1 млн т (до 65 країн), кукурудза – 26,2 млн т (до 80 країн) та соняшникова олія – 5,7 млн т (до 130 країн).

Широкомасштабна агресія призвела до погіршення продовольчої безпеки в Україні, спричиненого руйнуванням логістики, інфраструктури та виробничих потужностей.

За оцінками, станом на червень 2023 року загальна сума прямих збитків, завданих агропромислому комплексу (АПК) України, сягнула 8,7 млрд дол. США. Державна підтримка агросектору реалізується через компенсації, кредити, дотації та програму часткової компенсації (25%) вартості сільгосптехніки вітчизняного виробництва.

Значним фінансовим інструментом для розвитку стане введення в дію закону «Про аграрні ноти» з початку 2025 року. Цей електронний інструмент спростить доступ до фінансових ресурсів та розширить можливості фінансування на всі ланцюги створення доданої вартості, включаючи тваринництво, птахівництво та переробку (цукор, олія, борошно).

Подальші дослідження мають бути зосереджені на обґрунтуванні пропозицій щодо практичної реалізації Стратегії розвитку сільського господарства на період до 2030 року, особливо щодо забезпечення стійкості та модернізації аграрного сектору.

Висновки до розділу 1

1. Проведене теоретико-методологічне дослідження підтверджує, що економічний потенціал підприємства є багатокомпонентною системою, яка охоплює ресурси, компетенції та управлінські можливості. Сучасні наукові підходи трактують потенціал не як статичний набір ресурсів, а як динамічну систему, здатну адаптуватися до змін і трансформувати можливості в результативність. Ефективність його використання визначається не лише обсягом ресурсів, а й якістю їх взаємодії та управління.

2. Аналіз концепцій оцінювання потенціалу свідчить про необхідність комплексного підходу, що враховує масштаби, структуру та ефективність використання ресурсної бази. Важливо переходити від статичного до динамічного розуміння потенціалу, яке забезпечує здатність підприємства своєчасно реагувати на ринкові зміни, модернізувати виробництво та вдосконалювати управління.

3. Дослідження виробничого потенціалу аграрних підприємств показало, що його основу формують ресурсний, організаційно-управлінський та інформаційно-інноваційний блоки. Традиційні ресурси залишаються ключовими, однак у сучасних умовах зростає значення інноваційних та цифрових складових, які визначають конкурентоспроможність і підвищують продуктивність.

РОЗДІЛ 2

ДОСЯГНУТИЙ РІВЕНЬ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

2.1. Аналіз і оцінка потенціалу підприємства

Сільськогосподарські підприємства будь-якої форми власності постійно стикаються з необхідністю знаходити оптимальний баланс між обмеженими виробничими ресурсами та зростаючими потребами ринку. Така невідповідність між можливостями та запитами формує комплекс викликів, які спонукають аграрні господарства до активного нарощування виробничого потенціалу, модернізації технічної бази та розширення фінансових інструментів. Подібні кроки не лише забезпечують стабільність функціонування підприємства, а й сприяють задоволенню попиту споживачів, підвищенню конкурентоспроможності та сталому розвитку аграрної галузі загалом.

Земельні ресурси виступають ключовою основою аграрного виробництва, визначаючи його структуру, можливі обсяги та економічну результативність. Ефективне та раціональне використання земель потребує ґрунтовної й багаторівневої оцінки, що охоплює як кількісні, так і якісні параметри. Кількісні показники – передусім площа орних земель, пасовищ, сіножатей та інших угідь – дають змогу визначити загальний обсяг земельного фонду та його потенціал. Проте для комплексного аналізу необхідно враховувати й якісні характеристики: родючість ґрунтів, їх гранулометричний склад, особливості рельєфу, наявність водних ресурсів, кліматичні умови, рівень деградації чи ерозії. Саме поєднання цих показників дозволяє оцінити продуктивність кожної ділянки та приймати обґрунтовані управлінські рішення щодо структури посівів, технологій обробітку та подальшої стратегії використання земельного ресурсу (табл. 2.1).

Аналіз даних таблиці 2.1 свідчить про повну стабільність земельного фонду досліджуваного підприємства за період з 2020 по 2024 рр. Загальна площа сільськогосподарських угідь (3306 га) та її структура (зокрема, площа ріллі – 3287 га) залишалися незмінними протягом усього досліджуваного періоду. Це

свідчить про фіксовану ресурсну базу та відсутність змін у масштабах землекористування.

Таблиця 2.1

Динаміка розмірів та використання сільськогосподарських угідь підприємства, 2020-2024 рр.

Показники	Роки					2024 р. до 2020 р.	
	2020	2021	2022	2023	2024	+, -	%
Всього с.-г. угідь, га	3306	3306	3306	3306	3306	0	100,0
з них: ріллі, га	3287	3287	3287	3287	3287	0	100,0
пасовища	19	19	19	19	19	0	100,0
Всього посівів с.-г. культур	3287	3266	3107	3458	3287	0	100,0

Джерело: розраховано за даними підприємства

Показник загальної площі посівів с.-г. культур демонструє значну внутрішню маневреність та адаптаційну здатність підприємства до зовнішніх чинників. Спостерігалось суттєве скорочення посівів у 2022 р. (до 3107 га), що, ймовірно, було наслідком зовнішніх ризиків та початком воєнних дій в країні. Проте у 2023 р. зафіксовано піковий показник посівної площі (3458 га), який перевищив наявну площу ріллі. Таким чином, незважаючи на сталість земельного фонду, підприємство підтримує високий рівень ефективності землекористування, демонструючи здатність швидко адаптуватися та відновлювати посівні площі до базового рівня 2020 р. (3287 га) вже у 2024 р.

Сучасний ринок сільськогосподарської продукції характеризується високою конкуренцією та зростанням вимог до якості, безпечності й унікальних властивостей товарів. У цих умовах аграрні виробники змушені орієнтуватися на потреби конкретних сегментів ринку, пропонуючи продукцію, що найбільш точно відповідає очікуванням споживачів та переробних підприємств. Саме тому дедалі більше господарств переходять до вузької спеціалізації, обираючи вирощування окремих культур або розведення певних порід тварин, які мають підвищений попит чи дозволяють отримати вищу додану вартість. Така спеціалізація забезпечує не лише стабільне збутове середовище, а й формує стійкі конкурентні переваги, даючи можливість підвищувати ефективність виробництва та оптимізувати витрати (табл. 2.2).

**Виробничий напрямок та рівень спеціалізації
підприємства, 2020–2024 рр.**

Галузі й види продукції	Продано в сер. за 2020- 2024 рр., ц	Постійні ціни 2021 р. 1 ц, грн	Вартість товарної продукції, тис. грн	Структура, %
ПРОДУКЦІЯ РОСЛИННИЦТВА - всього	x	x	59783,3	54,5
Зернові та зернобобові - всього	44489,60	0,00	27495,5	25,1
з них: пшениця озима	13255,60	637,73	8453,5	7,7
гречка	2,20	1759,70	3,9	0,0
кукурудза на зерно	28191,20	613,91	17306,9	15,8
ячмінь озимий	82,80	569,07	47,1	0,043
ячмінь ярий	2886,20	569,07	1642,4	1,5
овес	25,60	503,45	12,9	0,0
просо	36,00	654,54	23,6	0,0
соняшник	14435,20	1667,07	24064,5	21,9
соя	5070,80	1552,47	7872,3	7,2
Багаторічні трави на сіно	26,60	119,19	3,2	0,0
Багаторічні трави насіння	120,80	2879,95	347,9	0,3
ПРОДУКЦІЯ ТВАРИННИЦТВА - всього	0,00	0,00	49856,99	45,47
Приріст великої рогатої худоби	236,58	4206,67	995,20	0,9
Приріст свиней	470,32	3960,50	24430,9	22,3
Молоко	28739,37	847,10	24345,1	22,2
Мед	10,49	8178,60	85,8	0,1
ПРОДУКЦІЯ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА І ПОСЛУГИ – всього	-	-	109640,3	100,0

Джерело: розраховано за даними підприємства

За даними табл. 2.2 можна зробити висновок, що підприємство має чітко виражений змішаний сільськогосподарський виробничий напрямок з акцентом на рослинництво. Загальна вартість реалізованої товарної продукції сільського господарства становить 109640,3 тис. грн. Основна частка у цій структурі належить продукції рослинництва – 54,5% (59783,3 тис. грн), тоді як продукція тваринництва формує 45,47% (49856,99 тис. грн) від загальної вартості.

У структурі рослинництва ключову роль відіграють технічні культури та зернові. Зокрема, найбільш вагомими позиціями, які визначають спеціалізацію, є

соняшник з часткою 21,9%, кукурудза на зерно – 15,8%, пшениця озима – 7,7%, та соя – 7,2%. Отже, підприємство зосереджене на виробництві високомаржинальних олійних (соняшник, соя) та основних продовольчих/фуражних (кукурудза, пшениця) культур.

Незважаючи на домінуючу позицію рослинництва, тваринництво відіграє критично важливу роль у формуванні доходу підприємства. Основними продуктами, що визначають тваринницький напрямок, є приріст свиней (м'ясний напрямок) із часткою 22,3% (24430,9 тис. грн) та молоко із часткою 22,2% (24345,1 тис. грн). Сукупно ці дві позиції становлять майже 44,5% від усієї товарної продукції, підкреслюючи, що тваринництво є потужною і високотоварною галуззю. Приріст великої рогатої худоби та мед є менш значущими (0,9% та 0,1% відповідно).

Людський капітал є фундаментом успіху будь-якого, зокрема й аграрного, підприємства. Мотивовані та компетентні співробітники безпосередньо впливають на продуктивність, сприяють впровадженню змін та реалізації довгострокових стратегій. У світлі стрімких технологічних трансформацій та зростання галузевих стандартів, рівень професійної підготовки персоналу має відповідати новим викликам. З цієї причини, основна задача агрофірм полягає у приверненні найкращих спеціалістів та створенні умов для їх довготривалого перебування на підприємстві 2.3.

Таблиця 2.3

**Динаміка забезпеченості трудовими ресурсами підприємства,
2020-2024 рр.**

Показники	Роки					2024 р. до 2020 р. %
	2020	2021	2022	2023	2024	
Чисельність працівників, зайнятих у сільськогосподарському виробництві – всього, осіб	200	200	210	204	182	91,0
з них задіяні у: рослинництві	90	90	86	82	80	88,9
тваринництві	110	110	124	122	102	92,7

Джерело: розраховано за даними підприємства

Аналіз даних таблиці 2.3 свідчить про негативну динаміку в забезпеченості

підприємства трудовими ресурсами протягом 2020-2024 років, що свідчить про скорочення загальної чисельності персоналу. За п'ять років загальна кількість працівників, зайнятих у сільськогосподарському виробництві, знизилася на 18 осіб (з 200 до 182), що становить 91,0% від рівня 2020 року. Це скорочення торкнулося обох основних галузей: чисельність персоналу в рослинництві скоротилася з 90 до 80 осіб (88,9% від початкового рівня), а у тваринництві – зі 110 до 102 осіб (92,7% від початкового рівня). Незважаючи на тимчасове зростання чисельності у 2022-2023 роках (особливо у тваринництві), загальною тенденцією є зменшення кадрового забезпечення, причому відносне скорочення було більш вираженим у рослинництві.

Для всебічного оцінювання трудового потенціалу підприємства необхідно систематично здійснювати аналіз кадрової структури. Такий аналіз охоплює дослідження ключових характеристик персоналу, зокрема загальної чисельності працівників, їх статево-вікового складу, рівня освіти, професійної підготовки, кваліфікації, стажу роботи, а також показників, що відображають рух кадрів – прийоми, звільнення, плинність і внутрішні переміщення. Структурні зміни в персоналі можуть виникати під впливом широкого спектра чинників, серед яких – зміни ринкової кон'юнктури, впровадження новітніх технологій, перегляд виробничої програми чи особливості кадрової стратегії підприємства.

Дослідження динаміки вікової структури працівників за період 2020–2024 рр. демонструє помітні коливання, які свідчать про глибші трансформаційні процеси в кадровій системі. Такі зміни потребують детального аналізу, спрямованого на виявлення їхніх причин – від природного старіння працівників і зміни поколінь до впливу економічних умов, міграції робочої сили або змін у внутрішній політиці підприємства. Усвідомлення факторів, що зумовили зазначені тенденції, є необхідним для розробки дієвих управлінських рішень, спрямованих на оптимізацію кадрового складу, підвищення ефективності використання трудових ресурсів та забезпечення довгострокового, стабільного розвитку підприємства.

Аналіз динаміки вікової структури персоналу підприємства за 2020–2024 рр. свідчить про суттєві зрушення у формуванні кадрового складу. Загальна

чисельність працівників у 2024 р. зменшилася на 9,2 % порівняно з 2020 р., що вказує на скорочення трудових ресурсів.

Таблиця 2.4

Динаміка вікової структури персоналу підприємства 2020-2024 рр.

Вікові категорії	Роки										2024 р. до 2020 р., %
	2020		2021		2022		2023		2024		
	осіб	%	осіб	%	осіб	%	осіб	%	осіб	%	
15-34 років	25	10,9	24	10,4	25	10,8	24	10,2	24	11,5	96,0
з них молодь віком 15-24 років	15	6,6	16	7,0	17	7,3	18	7,7	15	7,2	100,0
34-50 років	131	57,2	144	62,6	155	66,8	158	67,2	144	69,2	109,9
50-54 років	48	21,0	42	18,3	37	15,9	38	16,2	32	15,4	66,7
54-59 років	25	10,9	20	8,7	15	6,5	15	6,4	8	3,8	32,0
Разом	229	100,0	230	100,0	232	100,0	235	100,0	208	100,0	90,8
Працівники що отримують пенсію	17	6,5	17	7,4	12	5,2	5	2,1	5	2,4	29,4

Джерело: розраховано за даними підприємства

Найбільш стабільною виявилася частка молодших працівників віком 15-34 років, яка зберегла близьке до початкового значення (96 % від рівня 2020 р.), хоча чисельність молоді до 24 років залишилася незмінною. Водночас спостерігається зростання частки працівників віком 34–50 років – найбільш продуктивної категорії, частка якої збільшилася з 57,2 % до 69,2 %. Натомість чисельність осіб віком 50–54 років та 54–59 років суттєво зменшилася (до 66,7 % та 32 % відповідно), що вказує про вихід працівників на пенсію.

Особливо помітною є тенденція до зниження кількості працівників, які отримують пенсію: їх частка скоротилася майже в чотири рази (до 29,4 % рівня 2020 р.). Це свідчить про омолодження структури персоналу та зменшення залежності підприємства від праці старшої вікової групи. Загалом зміни у віковій структурі засвідчують поступову орієнтацію підприємства на оновлення кадрів та формування більш збалансованої, продуктивної та перспективної команди.

Для забезпечення результативної роботи підприємства важливо регулярно аналізувати якісний склад персоналу. Одним із визначальних аспектів цього аналізу є рівень освіти працівників. Дослідження освітньої структури дозволяє

оцінити, наскільки наявні знання та компетентності відповідають потребам сучасного виробництва, а також визначити можливі прогалини у кваліфікації кадрів. Окрім цього, аналіз освітнього рівня допомагає прогнозувати потенціал професійного розвитку працівників і формувати ефективні програми навчання та підвищення кваліфікації. Водночас варто враховувати, що освіта – лише один із чинників, які визначають результативність праці. Для повноцінної оцінки персоналу необхідно брати до уваги також професійний досвід, практичні навички, мотивацію працівників та їхню прихильність до підприємства.

Таблиця 2.5

**Аналіз освітньої структури персоналу досліджуваного підприємства,
2020-2024 рр.**

Рівень освіти	Роки										2024 р. до 2020 р., %	
	2020		2021		2022		2023		2024			
	осіб	%	осіб	%	осіб	%	осіб	%	осіб	%		
Середня освіта												
управлінський персонал	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	x
виробничий персонал	41	18	41	18	48	21	45	19	35	17	85,4	
Спеціальна професійна підготовка												
управлінський персонал	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	x
виробничий персонал	164	72	168	73	163	70	170	72	155	75	94,5	
Вища освіта												
управлінський персонал	24	10	21	9	21	9	20	9	18	9	75	
виробничий персонал	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	x	
Перекваліфікація персоналу	2	1	3	1	2	1	1	0	1	0	50	
Разом	229	100	230	100	232	100	235	100	208	100	91	
Рівень кваліфікованості працівників апарату управління	100	x	100	x	100	x	100	x	100	x	100	

Джерело: розраховано за даними підприємства

Аналіз освітньої структури персоналу підприємства за 2020-2024 рр. в табл. 2.5 свідчить про збереження стабільної тенденції у кадровому складі, проте з певними змінами в окремих категоріях. Загальна чисельність працівників у 2024 р. зменшилася на 9 %, що вплинуло й на освітні пропорції. Основу персоналу протягом усіх років становили працівники з професійною

спеціальною підготовкою, які у 2024 р. складають 75 % виробничого персоналу. Хоча їх кількість дещо зменшилася порівняно з 2020 р. (на 5,5 %), ця категорія залишається ключовою для забезпечення виробничих процесів. Частка працівників із середньою освітою знизилася до 17 %, що на 14,6 % менше порівняно з 2020 р., що може свідчити про тенденцію до поступового підвищення кваліфікаційних вимог у виробництві.

Водночас у складі управлінського персоналу фіксується стабільно високий рівень кваліфікації: усі управлінські кадри протягом досліджуваного періоду мали вищу освіту, а рівень їхньої кваліфікованості становив 100 %. Категорія працівників, які проходили перекваліфікацію, поступово скоротилася до мінімального значення, що свідчити як про обмежені можливості навчання, так і про низьку потребу у зміні професійного профілю.

Основні засоби – це базові елементи виробничої інфраструктури аграрного підприємства, до яких належать земельні площі, будівлі, споруди, машини, обладнання та інвентар. Саме вони формують матеріальну основу виробничого процесу та визначають його потужність і технологічний рівень. Для їх ефективного використання необхідна впорядкована система обліку, що дає змогу контролювати технічний стан, рівень зносу та результативність експлуатації кожного об'єкта. Не менш важливою є взаємодія основних засобів з оборотними ресурсами, адже їх збалансоване поєднання забезпечує безперервність та ритмічність виробничої діяльності. Аналіз динаміки складу та ефективності використання основних і оборотних засобів підприємства за 2020–2024 роки відображено в таблиці 2.6.

Аналіз динаміки основних та оборотних виробничих ресурсів за 2020–2024 рр. свідчить про суттєве зміцнення матеріально-технічної бази підприємства та зростання його виробничих можливостей. Загальна вартість основних фондів збільшилася на 42,9 %, що є позитивним індикатором інвестиційного розвитку. Найвагомійший приріст спостерігається у категорії машин та обладнання (зростання на 64,6 %), що свідчить про технічне оновлення та модернізацію виробництва. Водночас вартість будівель та споруд залишалася незмінною, а транспортні засоби продемонстрували незначне зменшення

(94,6 %), що може бути пов'язано з їх вибуттям або заміною.

Таблиця 2.6

Динаміка складу та ефективності використання основних виробничих та оборотних ресурсів підприємства, 2020-2024 рр.

Показники	Роки					2024 р. до 2020 р.	
	2020	2021	2022	2023	2024	+,-	%
Наявність основних фондів на кінець року – всього, тис. грн.	32283,0	41766,0	42101,0	42105,0	46141,0	13858,0	142,9
у т. ч.: будинки, споруди та передавальні пристрої	6581,0	6581,0	6581,0	6581,0	6581,0	0,0	100,0
машини та обладнання	21410,0	30892,0	30957,0	31390,0	35235,0	13825,0	164,6
транспортні засоби	3050,0	3050,0	3250,0	2820,0	2884,0	-166,0	94,6
інструменти, прилади, інвентар	1188,0	1190,0	1245,0	1261,0	1327,0	139,0	111,7
інші основні засоби	54,0	53,0	68,0	53,0	114,0	60,0	211,1
Вартість оборотних фондів на кінець року – всього, тис. грн.	19993,0	12395,0	18615,0	23679,0	41114,0	21121,0	205,6
у т. ч.: виробничі запаси	8695,0	2078,0	8676,0	10389,0	19801,0	11106,0	227,7
тварини на вирощуванні та відгодівлі	3770,0	2762,0	2706,0	3187,0	7073,0	3303,0	187,6
незавершене виробництво	1730,0	1033,0	1594,0	2830,0	6692,0	4962,0	386,8
готова продукція	3495,0	871,0	1198,0	3024,0	2722,0	-773,0	77,9
товари	16,0	22,0	65,0	22,0	39,0	23,0	243,8

Джерело: розраховано за даними підприємства

Особливо динамічний ріст відзначається у складі оборотних фондів: їх загальна вартість зросла більш ніж удвічі (до 205,6 % від рівня 2020 р.). Найбільше збільшилися обсяги виробничих запасів (у 2,28 раза) та незавершеного виробництва (у 3,87 раза), що свідчить про активізацію виробничої діяльності та розширення масштабів господарювання. Значне зростання вартості тварин на вирощуванні і відгодівлі (на 87,6 %) вказує на розвиток тваринницького напрямку. Натомість спостерігається скорочення вартості готової продукції (до 77,9 %), що може означати швидший збут або зменшення запасів на складах.

Отже, досліджуване підприємство має значний потенціал для розвитку. Забезпеченість трудовими ресурсами, якісними земельними ділянками та необхідними матеріалами створює міцну основу для подальшого зростання.

2.2. Оцінка ефективності використання потенціалу підприємства

Оцінка ефективності використання потенціалу підприємства є ключовим інструментом стратегічного управління, що дозволяє визначити, наскільки повно та раціонально задіяні наявні ресурси (трудові, матеріальні, фінансові, земельні, технічні та інформаційні) для досягнення його стратегічних цілей. Цей процес включає аналіз системи показників, які відображають співвідношення між досягнутими результатами (обсягом продукції, прибутком, конкурентоспроможністю) та фактично витраченими ресурсами. Визначення рівня використання потенціалу дозволяє ідентифікувати вузькі місця у виробничих процесах, виявити приховані резерви підвищення продуктивності та обґрунтувати управлінські рішення, спрямовані на максимізацію економічної віддачі, забезпечення сталого розвитку та зміцнення ринкових позицій підприємства.

Земля є фундаментальним ресурсом для агровиробництва. Оцінка ефективності використання земельного фонду є ключовим індикатором раціональності організації всіх виробничих процесів і успішності управління аграрним підприємством. Цей комплексний процес охоплює аналіз як натуральних показників (урожайність, фізичний обсяг виробництва), так і вартісних показників (прибуток з гектара, продуктивність інвестицій), що дозволяють визначити економічну віддачу від земельного ресурсу.

Аналіз економічної ефективності використання сільськогосподарських земель показує, що протягом 2020–2024 рр. підприємство демонструвало нестійкі тенденції. Обсяг валової продукції в постійних цінах на 1 га сільськогосподарських угідь у 2024 р. становив лише 79,2 % від рівня 2020 р., що свідчить про суттєве зниження результативності землекористування. Найбільше скоротилося виробництво продукції рослинництва – до 71,1 %, тоді як продукція тваринництва зменшилася лише на 2,3 %, зберігаючи відносну стабільність.

Показники урожайності та виробництва окремих видів продукції в перерахунку на 100 га ріллі також демонструють різноспрямовані тенденції. Обсяги виробництва зерна та соняшнику у 2024 р. знизилися до 92,3 % і 90 %

відповідно. Водночас виробництво м'яса свинини значно зросло – до 143,6 %, тоді як виробництво яловичини та молока скоротилося до 90,7 % і 90,3 % відповідно.

Таблиця 2.7

Основні показники економічної ефективності використання сільськогосподарських земель досліджуваного підприємства, 2020-2024 рр.

Показники	Роки					2024 р. до 2020 р., %
	2020	2021	2022	2023	2024	
Припадає на 1 га сільськогосподарських угідь: валової продукції сільськогосподарства (у постійних цінах 2021 р.), грн	38567	39656	36157	43587	30526	79,2
у т.ч.: рослинництва	26945	27802	23285	31640	19166	71,1
тваринництва	11622	11854	12871	11947	11360	97,7
Питома вага ріллі в площі сільськогосподарських угідь, %	99,4	99,4	99,4	99,4	99,4	-
Вироблено на 100 га ріллі, ц зерна	989	1039	1204	1622	913	92,3
соняшнику	452	471	394	413	407	90,0
вироблено м'яса у живій вазі, ц: свинини	39	40	50	52	56	143,6
яловичини	54	55	52	48	49	90,7
молока	929	948	1031	938	839	90,3
Одержано на 100 га сільськогосподарських угідь, тис. грн: валової продукції в постійних цінах	3856,7	3965,6	3615,7	4358,7	3052,6	79,2
валової продукції в діючих цінах	2836,4	3040,9	3178,1	3841,4	3649,2	128,7
валового доходу	2063,2	2173,2	2328,0	2722,2	2934,0	142,2
прибутку	467,6	496,2	539,0	675,6	588,3	125,8

Джерело: розраховано за даними підприємства

Фінансові результати в перерахунку на 100 га угідь мають більш позитивну динаміку: валовий дохід зріс на 42,2 %, прибуток – на 25,8 %, а вартість валової продукції в діючих цінах – на 28,7 %. Це свідчить про те, що попри зниження обсягів виробництва в натуральному виразі, підприємство частково компенсувало це за рахунок підвищення цін та ефективності реалізації продукції.

Одним із ключових показників результативності праці в аграрній сфері є обсяг валової продукції в постійних цінах, розрахований на одного працівника. Такий індикатор дає можливість оцінити рівень використання трудових ресурсів, порівнювати ефективність роботи підприємства у різні роки та аналізувати

продуктивність у галузевому розрізі. Дані щодо його динаміки наведені в таблиці 2.8.

Таблиця 2.8

**Динаміка ефективності використання персоналу
досліджуване підприємство, 2020-2024 рр.**

Показники	Роки					2024 р. до 2020 р.	
	2020	2021	2022	2023	2024	+, -	%
Середньорічна чисельність працюючих, осіб	229	230	232	235	208	-21,0	90,8
з них зайнятих у с.-г. виробництві	200	200	210	204	182	-18,0	91,0
у т. ч.: в рослинництві	90	90	86	82	80	-10,0	88,9
в тваринництві	110	110	124	122	102	-8,0	92,7
Відпрацьовано за рік, тис. люд.-год.	439,68	441,60	445,44	451,20	399,36	-40,3	90,8
у т. ч.: в рослинництві	79,20	79,20	75,68	72,16	70,40	-8,8	88,9
в тваринництві	360,48	362,40	369,76	379,04	328,96	-31,5	91,3
Виробництво валової продукції у постійних цінах на 1 працівника, тис. грн	556,77	570,01	515,23	613,18	485,18	-71,6	87,1
Одержано прибутку на 1 працівника, тис. грн	9,41	9,48	5,29	8,23	14,53	5,1	154,4
Витрати на оплату праці, тис. грн	26253,00	34143,00	37114,00	39791,00	37883,00	11630,0	144,3
Середньомісячна заробітна плата 1 працівника, грн	9553,49	12370,65	13331,18	14110,28	15177,48	5624,0	158,9
Припадає на 1 працюючого у с.-г.:							
с.-г. угідь, га	16,53	16,53	15,74	16,21	18,16	1,6	109,9
ріллі, га	16,44	16,44	15,65	16,11	18,06	1,6	109,9
Коефіцієнт використання запасу праці	0,91	0,93	0,96	0,96	0,96	0,0	105,5

Джерело: розраховано за даними підприємства

Аналіз ефективності використання персоналу досліджуваного підприємства за 2020-2024 рр. свідчить про зміни як у чисельності працівників, так і в результативності їх роботи. Середньорічна чисельність персоналу

скоротилася на 9,2 %, що відобразилося й на обсягах відпрацьованого часу – зменшення на 40,3 тис. люд.-год. Скорочення найбільше торкнулося працівників рослинництва (88,9 % від рівня 2020 р.) та тваринництва (92,7 %). Показник валової продукції на одного працівника знизився на 12,9 %, водночас прибуток на 1 працівника зріс на 154,4 %, що вказує на підвищення економічної віддачі від діяльності підприємства. Значно зросли витрати на оплату праці (на 44,3 %) та середня заробітна плата одного працівника (на 58,9 %), що пов'язано з інфляційними процесами та системною політикою мотивації персоналу.

Показники забезпеченості працівників земельними ресурсами демонструють позитивну тенденцію: збільшення площі угідь і ріллі на одного працівника на 9,9 % свідчить про підвищення фондоозброєності праці та можливе укрупнення виробничих процесів.

Одним з ключових показників економічної ефективності сільськогосподарського виробництва є продуктивність праці. Вона визначається як кількість продукції, виробленої одним працівником за певний період, і відображає, наскільки ефективно використовуються трудові ресурси в аграрному секторі. Важливим індикатором продуктивності є валова продукція на одного працівника, яка показує, скільки коштів створює один працівник своїми зусиллями (рис. 2.1).

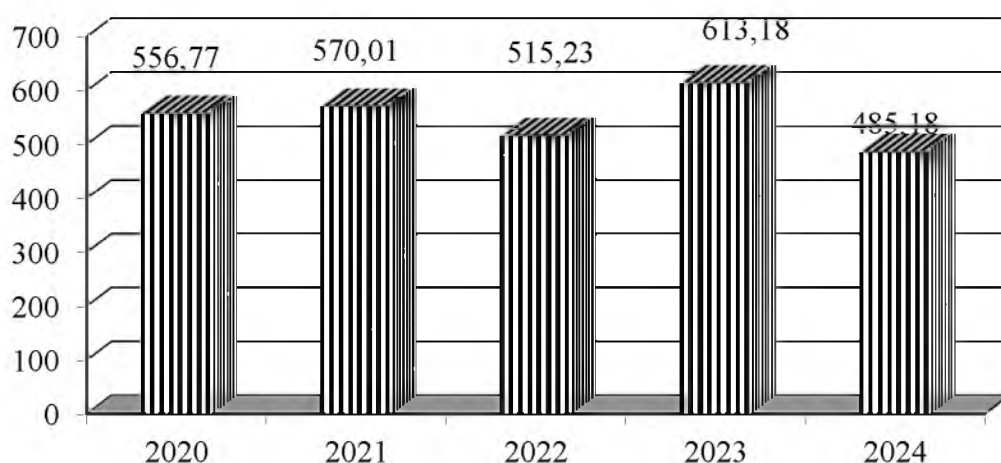

Рис. 2.1 Динаміка продуктивності праці в досліджуваному підприємстві, тис. грн/працівника, 2020-2024 рр.

Джерело: розраховано за даними підприємства

На основі аналізу рис. 2.1 можна зробити висновок, що динаміка

продуктивності праці на підприємстві за період 2020–2024 рр. мала виражений нестабільний (коливальний) характер. Протягом перших двох років (2020–2021 рр.) показник залишався відносно стабільним, після чого у 2022 р. відбулося зниження ефективності. Пікове значення продуктивності праці було досягнуто у 2023 р., що вказує на максимальну ефективність використання трудових ресурсів або сприятливу цінову кон'юнктуру в цей період. Продуктивність праці у 2024 р. виявилася найнижчою за весь аналізований період, опустившись нижче базового рівня 2020 р. Така волатильність та кінцеве зниження ефективності використання праці свідчать про відсутність стабільності у виробничих процесах та необхідність детального вивчення факторів, що спричинили це падіння.

Ефективність аграрного виробництва нерозривно пов'язана з раціональною експлуатацією основних засобів. Чіткість обліку їхнього стану та руху (техніки, споруд та інших матеріальних цінностей) є визначальним фактором для виробничої ефективності. Надійний облік забезпечує можливість оптимізації ресурсів, своєчасного виявлення потреб у технічному обслуговуванні чи оновленні, що створює передумови для підвищення продуктивності та фінансових результатів діяльності підприємства. Таким чином, налагоджений облік майна є необхідною умовою для оптимального використання основних фондів і досягнення високої результативності господарювання. Аналіз динаміки складу та ефективності використання основних виробничих і оборотних ресурсів підприємства представлено у табл. 2.9.

Аналіз показників ефективності використання основних засобів підприємства за 2020–2024 рр. свідчить про загальну тенденцію до зростання ресурсного забезпечення та технічної оснащеності підприємства. Зокрема, фондозабезпеченість зросла на 42,9 %, а фондоозброєність – на 57,4 %, що свідчить про активне оновлення матеріально-технічної бази та збільшення вартості основних фондів на одного працівника.

Разом з тим динаміка результативних показників використання основних засобів є неоднозначною. Фондомісткість зросла на 11,1 %, що означає підвищення витрат основних засобів на одиницю продукції та певне зниження їх ефективності. Фондовіддача, навпаки, зменшилася до 90 % від рівня 2020 р., що

вказує на зниження обсягів виробництва на одиницю вартості основних засобів.

Таблиця 2.9

**Показники ефективності використання основних засобів
підприємства за 2020 - 2024 рр.**

Показники	Роки					2024 р. до 2020 р.	
	2020	2021	2022	2023	2024	+,-	%
Фондозабезпеченість, тис. грн	976,5	1263,3	1273,5	1273,6	1395,7	419,2	142,9
Фондоозброєність, тис. грн	141,0	181,6	181,5	179,2	221,8	80,9	157,4
Фондомісткість, грн	0,34	0,42	0,40	0,33	0,38	0,0	111,1
Фондовіддача, грн	2,90	2,41	2,50	3,02	2,61	-0,3	90,0
Коефіцієнт зростання вартості основних фондів	X	1,29	1,01	1,00	1,10	-	x
Норма прибутку, %	4,1	4,0	2,0	2,9	3,5	-0,7	x
Коефіцієнт зносу основних засобів	0,6	0,5	0,6	0,6	0,6	0,0	x
Фондорентабельність, %	6,7	5,2	2,9	4,6	6,5	-0,1	x

Джерело: розраховано за даними підприємства

Фінансові показники також демонструють нестійкі тенденції: норма прибутку скоротилася на 0,7 в.п., а фондорентабельність – на 0,1 в.п., що свідчить про зниження фінансової віддачі від використання основних фондів. Коефіцієнт зносу основних засобів утримувався на відносно високому рівні (0,5–0,6), що зберігає ризики для забезпечення високої ефективності виробничих процесів.

Соціальна стратегія є невід’ємною частиною бізнес-стратегії сільськогосподарського підприємства. Вона дозволяє поєднати економічні інтереси підприємства з соціальними потребами суспільства. Інвестуючи в соціальні проекти, підприємство не лише покращує життя місцевих громад, але й створює додаткову цінність для своїх акціонерів.

Прибутковість сільськогосподарського підприємства – це результат взаємодії багатьох факторів. Для того, щоб підвищити прибутковість, необхідно проводити комплексний аналіз, який включає в себе оцінку як внутрішніх, так і зовнішніх факторів. Тільки за умови такого аналізу можна розробити ефективну стратегію розвитку підприємства 2.10.

Аналіз динаміки показників ефективності сільськогосподарського виробництва підприємства за 2020–2024 рр. свідчить про нестійкі та суперечливі

тенденції у розвитку підприємства.

Таблиця 2.10

Динаміка показників ефективності сільськогосподарського виробництва підприємства, 2020-2024 рр.

Показники	Роки					2024 р. до 2020 р.	
	2020	2021	2022	2023	2024	+,-	%
Вартість валової продукції у співставних цінах 2021 р. – всього, тис. грн.	127501,1	131102,3	119533,6	144098,0	100918,2	-26582,9	79,2
у т. ч.: рослинництва	89080,2	91912,9	76980,9	104601,6	63362,8	-25717,4	71,1
тваринництва	38420,9	39189,3	42552,7	39496,5	37555,4	-865,5	97,7
Вартість валової продукції у діючих цінах – всього, тис. грн.	93770,9	100531,4	105067,5	126995,5	120641,2	26870,3	128,7
у т. ч.: рослинництва	58661,6	62286,1	56472,6	72076,6	61262,1	2600,4	104,4
тваринництва	35109,3	38245,3	48594,8	54918,9	59379,1	24269,9	169,1
Повна собівартість реалізованої продукції – всього, тис. грн.	52752,0	55440,0	59146,0	67661,0	77547,0	24795,0	147,0
у т. ч.: рослинництва	29827,0	31598,0	24935,0	34616,0	36327,0	6500,0	121,8
тваринництва	22823,0	23735,9	33881,0	32808,0	40919,0	18096,0	179,3
інша продукція, роботи та послуги	102,0	106,1	330,0	237,0	301,0	199,0	295,1
Валовий дохід – всього, тис. грн.	68210,0	71844,6	76965,0	89997,0	96997,0	28787,0	142,2
у т. ч.: рослинництва	42601,0	43832,0	39848,0	49630,0	51160,0	8559,0	120,1
тваринництва	25466,0	28012,6	36671,0	39870,0	45397,0	19931,0	178,3
інша продукція, роботи та послуги	143,0	0,0	446,0	497,0	440,0	297,0	307,7
Прибуток (збиток) від реалізації – всього, тис. грн.	15458,0	16404,6	17819,0	22336,0	19450,0	3992,0	125,8
у т. ч.: рослинництва	12774,0	12234,0	14913,0	15014,0	14833,0	2059,0	116,1
тваринництва	2643,0	4276,7	2790,0	7062,0	4478,0	1835,0	169,4
інша продукція, роботи та послуги	41,0	-106,1	116,0	260,0	139,0	98,0	339,0
Рівень рентабельності (збитковості),%	29,3	29,6	30,1	33,0	25,1	-4,2	x
у т. ч.: рослинництва	42,8	38,7	59,8	43,4	40,8	-2,0	x
тваринництва	11,6	18,0	8,2	21,5	10,9	-0,6	x
інша продукція, роботи та послуги	40,2	-100,0	35,2	109,7	46,2	6,0	x

Джерело: розраховано за даними підприємства

У співставних цінах 2021 р. вартість валової продукції зменшилася на 20,8 %, що пов'язано передусім зі скороченням обсягів виробництва у рослинництві. У діючих цінах загальна вартість валової продукції зросла на 28,7 %, що відображає вплив інфляції та зростання цін, а не фізичного збільшення виробництва. Особливо суттєво підвищилися обсяги товарної продукції тваринництва – на 69,1 %.

Повна собівартість реалізованої продукції за аналізований період збільшилася у 1,47 раза, що зумовлює зростання витрат на одиницю продукції. Значне підвищення собівартості спостерігається в тваринництві (на 79,3 %) та по інших видах діяльності. Незважаючи на збільшення витрат, валовий дохід підприємства виріс на 42,2 %, причому основний приріст забезпечило тваринництво (зростання на 78,3 %). Прибуток від реалізації також зріс на 25,8 %, однак темпи зростання прибутковості є нижчими порівняно зі збільшенням собівартості, що вказує на зниження маржинальності продукції.

Рівень рентабельності підприємства у 2024 р. знизився до 25,1 %, що на 4,2 в.п. менше, ніж у 2020 р. Сектор рослинництва демонструє відносну стійкість (зниження лише на 2,0 в.п.), тоді як тваринництво характеризується незначним скороченням рентабельності на 0,6 в.п.

Узагальнюючи, можна зробити висновок, що підприємство в умовах зростання витрат і цінової нестабільності змогло забезпечити приріст прибутку та доходу, однак зниження рентабельності вказує на необхідність оптимізації витрат, підвищення продуктивності виробництва та покращення структури валової продукції.

Для всебічної оцінки фінансового стану підприємства важливо проаналізувати систему показників, що характеризують його фінансову стійкість, платоспроможність та ділову активність. Зведені результати розрахунків подано у таблиці 2.11.

Аналіз показників фінансової стійкості свідчить про поступове зниження незалежності підприємства від зовнішніх джерел фінансування: коефіцієнт автономії у 2024 р. зменшився до 0,621, хоча й залишається в межах нормативу, демонструє негативну динаміку. Одночасно зростає концентрація залученого

капіталу та коефіцієнт фінансової залежності, що вказує на посилення боргового навантаження. Значне падіння коефіцієнта фінансової стабільності та збільшення фінансового ризику підтверджують тенденцію до погіршення довгострокової стійкості.

Таблиця 2.11

Динаміка показників фінансового стану підприємства за 2020–2024 рр.

Коефіцієнти	Нормативне значення	Роки				
		2020	2021	2022	2023	2024
Показники фінансової стійкості						
Коефіцієнт автономії	$\geq 0,5$	0,856	0,864	0,804	0,789	0,621
Коефіцієнт концентрації залученого капіталу	$< 0,5$	0,144	0,136	0,196	0,211	0,379
Коефіцієнт фінансової залежності	≤ 2	1,169	1,158	1,243	1,268	1,611
Коефіцієнт фінансової стабільності	≥ 1	5,926	6,332	4,115	3,728	1,637
Коефіцієнт фінансового ризику	< 1	0,169	0,158	0,243	0,268	0,611
Показники платоспроможності (ліквідності)						
Коефіцієнт абсолютної ліквідності	$\geq 0,2$	0,012	0,059	0,012	0,015	0,004
Коефіцієнт швидкої ліквідності	$\geq 0,7$	0,252	0,685	0,327	0,289	0,139
Загальний коефіцієнт ліквідності	$\geq 1,0$	2,099	1,380	1,341	1,535	1,158
Показники ділової активності (оборотності)						
Коефіцієнт обертання оборотних активів		4,042	8,626	5,166	4,745	2,887
Коефіцієнт завантаження оборотних активів		0,247	0,116	0,194	0,211	0,346
Тривалість одного обороту оборотних активів, днів		89	42	70	76	125

Джерело: розраховано за даними підприємства

Показники ліквідності також демонструють несприятливі зміни: абсолютна та швидка ліквідність протягом усього періоду залишаються нижчими за нормативні значення, а їх значення у 2024 р. є найнижчими. Попри те, що загальний коефіцієнт ліквідності перевищує норматив, його рівень у 2024 р. знижується порівняно з попередніми роками, що свідчить про погіршення можливості підприємства своєчасно покривати поточні зобов'язання.

Ділова активність підприємства характеризується уповільненням

оборотності оборотних активів: коефіцієнт обертання знижується майже вдвічі протягом аналізованого періоду, а тривалість одного обороту зростає з 89 до 125 днів. Це вказує на менш ефективне використання оборотних ресурсів та уповільнення їх відтворення.

Висновок до 2 розділу

1. Проведений аналіз засвідчив, що підприємство має стабільний земельний потенціал та демонструє адаптивність у використанні ріллі: попри тимчасове скорочення посівних площ у 2022 році, вже у 2023 році вони були повністю відновлені й розширені. Структура товарної продукції свідчить про змішану спеціалізацію з перевагою рослинництва, при цьому найбільш рентабельними залишаються соняшник, кукурудза, пшениця, а також виробництво молока і приріст свиней, що забезпечує диверсифікацію та стійкість до ринкових коливань.

2. Дослідження трудового потенціалу показало зменшення чисельності працівників, однак із позитивними ознаками омолодження кадрового складу. Підприємство зберігає достатню частку кваліфікованих кадрів, хоча зниження рівня зайнятості та уповільнення перекваліфікації може свідчити про потребу у формуванні нового кадрового резерву. Загалом якісний склад персоналу відповідає потребам виробництва, але потребує подальшого зміцнення.

3. Матеріально-технічний потенціал зазнав суттєвого оновлення: вартість основних засобів зросла майже на 43 %, зокрема машин та обладнання – більш ніж на 60 %, що свідчить про активну модернізацію. Зростання оборотних ресурсів також підтверджує розширення виробничої діяльності. Отже, підприємство загалом ефективно використовує свій потенціал, проте потребує вдосконалення трудового забезпечення та оптимізації використання окремих ресурсів для подальшого підвищення ефективності.

РОЗДІЛ 3

ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

3.1. Оптимізація структури виробничих ресурсів підприємства

В умовах функціонування агробізнесу, що постійно змінюються, питання зростання ефективності використання оборотних коштів у сільськогосподарських організаціях необхідно розглядати з позиції системного підходу. У зв'язку з цим структуру елементів оборотних коштів та зростання ефективності їх використання потрібно сприймати комплексно, а не окремо один від одного, при цьому необхідно враховувати їхню структурну взаємозалежність та напрями використання у виробничій і фінансово-господарській діяльності організації.

Формування джерел фінансування оборотних коштів, які необхідно використовувати з урахуванням зростання ефективності їх функціонування у виробничо-господарській діяльності. Загалом, передбачувана оптимізація розміру та структури оборотних коштів у сільськогосподарській організації має бути спрямована на мінімізацію в рамках нормування оборотних коштів, а також координацію пропорцій у джерелах фінансування оборотних коштів задля максимізації прибутку від виробничо-господарської діяльності.

На рисунку 3.1. запропонована модель яка пропонує системний та поетапний підхід до управління оборотними коштами сільськогосподарського підприємства з метою максимізації прибутку. Вона інтегрує джерела фінансування (власні, позикові та залучені кошти) із структурою оборотних ресурсів (запаси, грошові кошти, фінансові вкладення, дебіторська заборгованість) через чотири ключові управлінські етапи. Це дозволяє розглядати процес використання оборотних коштів комплексно, забезпечуючи взаємозв'язок між фінансовим забезпеченням та операційною діяльністю.

Центральний блок моделі складається з чотирьох послідовних кроків. Перший крок – Оцінка стану й аналіз структури оборотних коштів – закладає

основу, діагностуючи поточний стан усіх елементів. Наступний етап – «Оптимізація розмірів і структури» – передбачає нормування та встановлення ідеальних пропорцій як самого оборотного капіталу, так і джерел його фінансування. Третій етап – «Забезпечення ефективності використання» – є реалізаційним, сфокусованим на підвищенні оборотності та рентабельності ресурсів. Завершується модель етапом «Формування системи контролю», який забезпечує постійний моніторинг, зворотний зв'язок та можливість коригування управлінських рішень.

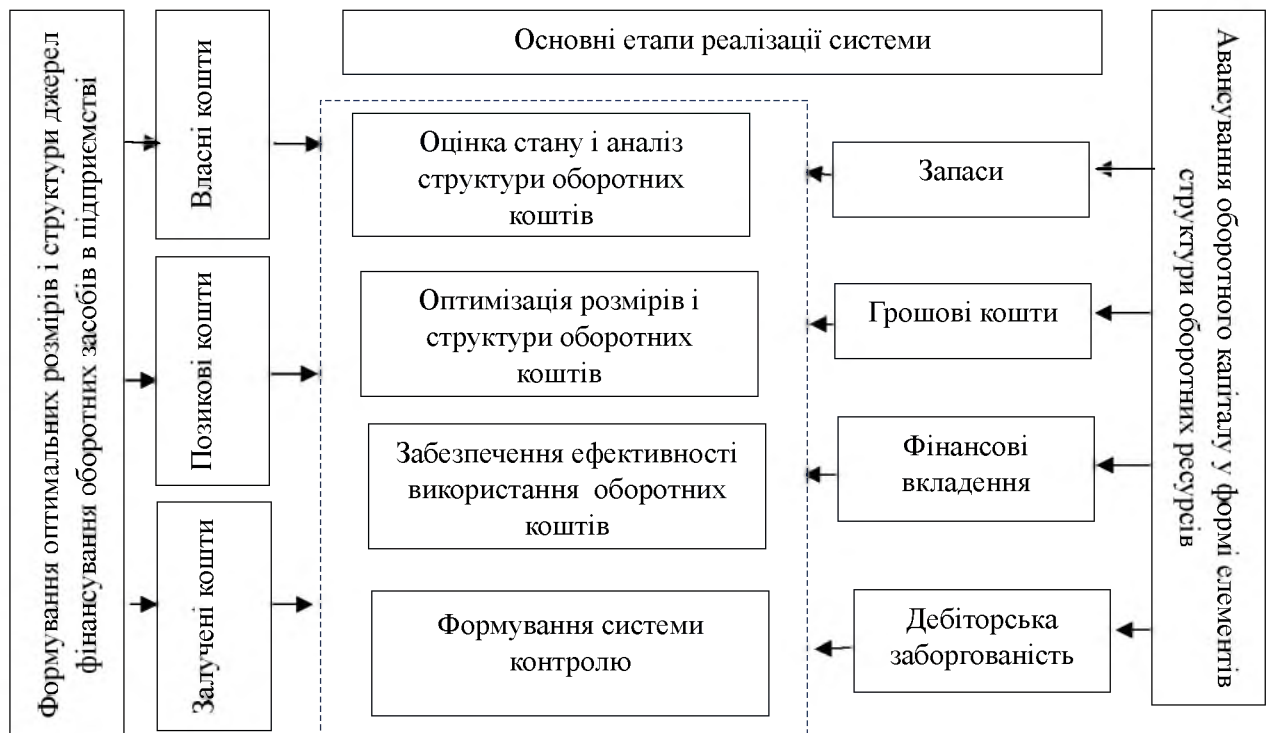

Рис. 3.1. Модель поетапної системи реалізації ефективного використання оборотних коштів у досліджуваному сільськогосподарському підприємстві

Джерело: побудовано автором

Ефективність функціонування оборотних ресурсів прямо залежить від процесів їх формування та напрямів використання, незалежно від того, чи йдеться про засоби обігу чи про матеріальні ресурси. У сільськогосподарському виробництві для зростання ефективності необхідно створити систему умов, що базуються на об'єктивній оцінці їх функціонування, аналізі складу і структури, обсягів відтворення та поповнення, а також на управлінні ризиками аграрного бізнесу. Застосування системного підходу дозволяє коректно сформувати

стратегію ефективного розвитку бізнес-суб'єкта. Це забезпечує можливість нарощування ресурсного та фінансового потенціалу, підтримку безперервного кругообігу елементів оборотних ресурсів і, відповідно, ведення розширеного відтворення.

Отже, для оптимізації структури оборотних активів порівняємо їх фактичне співвідношення з рекомендованими (нормативними) показниками для аграрного сектору, що дозволяє виявити найбільші структурні дисбаланси для підприємства.

Таблиця 3.1

**Аналіз фактичної та нормативної структури оборотних активів
досліджуваного підприємства, 2024 р.**

Стаття оборотних активів	Фактичний обсяг (2024 р., тис. грн)	Фактична частка (%)	Нормативна частка (%)	Висновок щодо дисбалансу
I. Виробничі запаси	26 537	50,85	50-60	в межах норми
- з них виробничі запаси	19 801	37,94	30-40	в межах норми
- готова продукція (товари)	39	0,07	5-10	критично низька
II. Дебіторська заборгованість	4 050	7,76	20-25	нижча за норму
III. Грошові кошти	153	0,29	5-10	критично низька
IV. Інші оборотні активи (ВМП)	21 448	41,10	5-15	критично висока
Разом оборотні активи	52188	100,0	100	-

Джерело: розраховано автором

За даними таблиці 3.1 основна проблема структури оборотних активів досліджуваного сільськогосподарського підприємства полягає у значній «замороженості» капіталу, спричиненій критично високою часткою витрат майбутніх періодів (ВМП), яка сягає 41,1 % (при нормі 5-15 %). Це означає, що понад 21,4 млн грн коштів зв'язані в авансах, витратах на сівбу озимих та інших неліквідних статтях, що є головною причиною низької оборотності капіталу. Одночасно фіксується критично низька ліквідність: частка грошових коштів становить лише 0,29 % (153 тис. грн), що свідчить про низьку оперативну платоспроможність та відсутність необхідного фінансового резерву. Крім того, відносно низька частка дебіторської заборгованості (7,76 %) хоча і є позитивною

з точки зору швидкості надходження коштів, може вказувати на надмірно жорстку кредитну політику, яка потенційно обмежує обсяги збуту та можливості виходу на нові ринки.

Для підвищення ліквідності та оборотності необхідно вивільнити надлишковий капітал із неліквідних активів (ВМП, запаси) та перенаправити його на поповнення грошових коштів та погашення зобов'язань (табл. 3.2).

Таблиця 3.2

План оптимізації та вивільнення капіталу досліджуваного підприємства

Джерело вивільнення (скорочення)	Розрахунок зниження	Сума вивільнення (тис. грн)	Обґрунтування
1. Витрати майбутніх періодів	Зниження на 30 % (за рахунок контролю авансів, страхування ризиків)	6434	Приведення до більш раціонального рівня
2. Виробничі запаси	Зниження на 5 % (за рахунок JIT, точного землеробства)	990	Мінімізація «зайвих» складських запасів
Загальний вивільнений капітал		7424	

Джерело: розраховано автором

Запропонований план оптимізації фокусується на вивільненні 7424 тис. грн оборотного капіталу з низьколіквідних статей для підвищення загальної платоспроможності досліджуваного підприємства. Найбільший внесок у вивільнення (понад 6,4 млн грн) забезпечується за рахунок зниження витрат майбутніх періодів на 30 %, що обґрунтовано необхідністю їх приведення до більш раціонального рівня та зменшення замороженості коштів в авансах. Скорочення виробничих запасів на 5 % (або 990 тис. грн) за рахунок впровадження систем Just-in-Time (JIT) та точного землеробства дозволить мінімізувати зайві складські запаси без шкоди для виробничого процесу.

Отже, оптимізація структури оборотних активів досліджуваного підприємства впливає на суттєве підвищення фінансової стійкості підприємства. Завдяки цілеспрямованому вивільненню замороженого капіталу з надмірно високих витрат майбутніх періодів та його перерозподілу, вдалося досягти критичного зростання коефіцієнта абсолютної ліквідності (з 0,008 до 0,147), що у 18 разів підвищує здатність підприємства негайно покривати поточні зобов'язання. Одночасно, скорочення загального обсягу активів на 14,3%, за

відсутності негативного впливу на виробництво, забезпечить підвищення оборотності капіталу, а часткове погашення поточних зобов'язань на суму 4967 тис. грн знизить загальний фінансовий ризик та залежність від зовнішніх кредиторів.

Таблиця 3.3

**Оцінка фінансового ефекту від оптимізації оборотного капіталу
досліджуваного підприємства**

Показник	До оптимізації (факт 2024 р.)	Після оптимізації (прогноз)	Ефект (зміна)
1. Коефіцієнт абсолютної ліквідності (КАЛ)	0,008	0,147	+ у 18 р.
2. Коефіцієнт швидкої ліквідності (КШЛ)	0,24	0,44	+83%
3. Розмір оборотних активів, тис. грн	52188	44764	+14,3 %
4. Чисті оборотні активи (робочий капітал)	34694	32237	Зменшення (за рахунок зменшення обсягу)

Джерело: розраховано автором

Ключовим напрямом підвищення результативності функціонування аграрних підприємств за критерієм найбільшого прибутку є повна реалізація їхнього ресурсного потенціалу при мінімізації витрат. Це завдання вимагає оптимізації складу доступних виробничих ресурсів та їх раціонального використання, що досягається за допомогою економіко-статистичних методів моделювання.

Для встановлення задіяних типів ресурсів як у виробництві загалом, так і для окремих видів продукції, а також ідентифікації обмежень цих ресурсів, застосовувався метод системного аналізу та синтезу. Додатково, у процесі дослідження використовувалися економіко-математичне моделювання та методи оптимізації для знаходження найкращих рішень щодо ресурсного забезпечення. Водночас аналітично-розрахунковий метод був залучений для визначення фактичних витрат ресурсів.

Оптимізація ресурсного потенціалу сільськогосподарського суб'єкта передбачає обґрунтування необхідних обсягів наявних ресурсів та встановлення їхнього найраціональнішого співвідношення в процесі господарювання. Це дозволяє забезпечити максимальний економічний результат у формі доходу.

Оцінювання ефективності виробничого процесу аграрного підприємства та формування пропозицій для її зростання було виконано на основі аналізу виробничих показників сільськогосподарського підприємства за звітний 2024 р. Основною сферою діяльності цього підприємства є галузь рослинництва, зокрема, вирощування пшениці, кукурудзи на зерно, ячменю, соняшнику та сої. Для розробки числової математичної моделі були використані дані про витрати ресурсів, необхідних для виробництва продукції рослинництва (табл. 3.4). Цільовою функцією у цій моделі виступає загальний дохід від продажу виробленої продукції. Досліджуване господарство спеціалізується на виробництві п'ятих видів продукції рослинництва ($n = 5$) та залучає дев'ять ключових видів ресурсів ($m = 7$).

Таблиця 3.4

Витрати матеріальних ресурсів на виробництво продукції рослинництва досліджуваним підприємством

Ресурси	Норми витрат ресурсу на одиницю продукції, грн/ц					Обсяг ресурсів, грн
	Пшениця	Кукурудза	Ячмінь	Соняшник	Соя	
1. Оплата праці	82,7	56,9	128,2	98,5	142,0	5470000
2. Насіння та посадковий матеріал	46,7	1,0	31,5	104,2	17,6	2786000
3. Мінеральні добрива	47,6	62,6	190,5	129,0	180,7	6194000
4. Пальне і мастильні матеріали	73,1	80,3	91,0	71,5	140,7	5002000
5. Оплата послуг і робіт виконаних сторонніми організаціями	24,8	297,7	103,2	117,7	88,8	7618000
6. Решта матеріальних витрат	24,8	32,5	24,1	48,3	44,8	2132000
7. Інші прямі витрати та загальновиробничі витрати	36,9	72,5	74,1	430,7	385,4	12762000
Ціна реалізації 1 ц продукції	640,7	700,0	650,0	1797,0	1566,4	
Реалізовано продукції, ц	12904	8391	3029	13899	7141	

Джерело: розраховано автором

Задача розв'язується за допомогою засобів табличного процесора *Excel*. Відповідно до структурної моделі оптимізації ресурсного потенціалу підприємства числову розгорнуту математичну модель задачі представлено у вигляді системи:

Цільова функція

$$R_{max} = 640,7x_1 + 700,0x_2 + 650,0x_3 + 1797,0x_4 + 1566,4x_5 \rightarrow \max \quad (3.1)$$

Обмеження за ресурсами (Система $a_{ij}x_j \leq Q_i$)

$$\begin{cases} 82,7x_1 + 56,9x_2 + 128,2x_3 + 98,5x_4 + 142,0x_5 \leq 5470000 \\ 46,7x_1 + 1,0x_2 + 31,5x_3 + 104,2x_4 + 17,6x_5 \leq 3203900 \\ 47,6x_1 + 62,6x_2 + 190,5x_3 + 129,0x_4 + 180,7x_5 \leq 6194000 \\ 73,1x_1 + 80,3x_2 + 91,0x_3 + 71,5x_4 + 140,7x_5 \leq 5502200 \\ 24,8x_1 + 297,7x_2 + 103,2x_3 + 117,7x_4 + 88,8x_5 \leq 7618000 \\ 24,8x_1 + 32,5x_2 + 24,1x_3 + 48,3x_4 + 44,8x_5 \leq 2132000 \\ 36,9x_1 + 72,5x_2 + 74,1x_3 + 430,7x_4 + 385,4x_5 \leq 14038200 \end{cases} \quad (3.2)$$

У процесі проведеного моделювання було встановлено, що підприємство може максимізувати свій дохід виключно через вибір найбільш вигідного асортименту та визначення оптимальних обсягів виробництва продукції. Оптимальний перерозподіл наявних ресурсів був досягнутий шляхом комплексного врахування усіх видів сільськогосподарської продукції, обсягів доступних виробничих ресурсів, нормативних витрат на одиницю кожного виду продукції, а також цін її реалізації. Оптимальний план виробництва наведено в таблиці 3.5.

Таблиця 3.5

Оптимальний план виробництва продукції рослинництва на досліджуваному підприємстві

Вид продукції	Ціна, грн/ц	Мінімальний обсяг, ц	Оптимальний обсяг, ц	Обсяг доходу, грн	Структура, %
Пшениця	640,7	12904	35150	22516405	47,84
Кукурудза	700,0	8391	8391	5873700	11,43
Ячмінь	650,0	3029	3029	1968850	4,13
Соняшник	1797,0	13899	14700	26415900	20,00
Соя	1566,4	7141	12040	18859216	16,40
Разом	-	45364	73310	75634071	100,00

Джерело: розраховано автором

Застосування методів лінійного програмування дозволило виявити значні резерви підвищення економічної ефективності підприємства. В результаті оптимізації загальний валовий дохід підприємства зростає з 52,27 млн. грн до 75,63 млн. грн, що відповідає коефіцієнту зростання 1,45, або приросту на 45%. Це зростання супроводжується підвищенням рівня рентабельності підприємства з 67,4% до 72,4%, що підтверджує, що запропонована виробнича стратегія

забезпечує більш раціональне та прибуткове використання наявних ресурсів.

Досягнення максимального доходу обумовлене кардинальною зміною структури виробництва на користь найбільш маржинальних культур, що не суперечать агрономічним вимогам. Стратегія передбачає інтенсивне збільшення обсягів виробництва пшениці, сої та соняшника. Зокрема, пшениця демонструє найбільший коефіцієнт зростання реалізації (2,72), оскільки є найбільш ефективною культурою за використання найбільш дефіцитних ресурсів. Обсяг виробництва соняшника збільшується, при цьому, дві культури – кукурудза та ячмінь – мають бути залишені на мінімально необхідному рівні виробництва (коефіцієнт зростання 1,00). Таким чином, оптимальний розподіл ресурсного потенціалу підприємства і вдосконалення його виробничої стратегії створюють значний додатковий економічний ефект та забезпечують фінансову стійкість господарства.

3.2. Впровадження інноваційних технологій у виробництво продукції підприємством

В контексті цифрової трансформації аграрного сектору, сільськогосподарські підприємства активно прагнуть до оновлення парку техніки, модернізації технологій вирощування рослинницької та тваринницької продукції, а також до вдосконалення кадрового забезпечення. Варто підкреслити, що інвестиції у матеріально-технічну базу (техніка та технології) забезпечують зростання продуктивності приблизно на 10 %, тоді як кадрові інновації здатні принести приріст понад 200 %. Це свідчить про те, що персонал становить близько половини загальних активів агроформувань.

Кадрова політика в аграрному бізнесі спрямована на ефективне вирішення ключових викликів агробізнесу та раціональне використання трудового потенціалу. Провідні засади управління персоналом у сучасну цифрову еру охоплюють: відповідність стратегічним і тактичним цілям суб'єкта господарювання, інноваційність, наукову обґрунтованість, системний підхід,

економічну доцільність, адаптивність, оптимальність, прозорість, безперервність та заохочення творчого підходу.

Рис. 3.2. Очікування працівників від роботодавця, %

У межах традиційного підходу до управління персоналом конкурентні переваги підприємств пов'язують переважно з їхніми матеріальними активами. При цьому вважається, що результативність роботи організацій майже не залежить від окремих працівників, основним стимулом яких виступає заробітна плата, а на вакантні посади приймають практично всіх охочих.

Натомість сучасна концепція управління людськими ресурсами виходить з того, що стратегія роботи з персоналом має бути спрямована на залучення до високотехнологічного аграрного сектору найкваліфікованіших працівників, орієнтованих на постійний професійний розвиток. Конкурентоздатність сільськогосподарських підприємств нині значною мірою визначається талановитими й креативними співробітниками, які, крім заробітної плати, потребують різноманітних мотиваційних інструментів.

Функціонування компаній у цифрову епоху вимагає від працівників сформованих цифрових компетентностей – уміння ефективно використовувати інформаційні технології, працювати з цифровим контентом, а також володіти

базовими навичками програмування. Сучасні підприємства дедалі частіше прагнуть автоматизувати систему управління персоналом завдяки інноваційним ІТ-рішенням, які дозволяють швидко формувати необхідну звітність, оптимізувати прийняття управлінських рішень та автоматизувати рутинні операції.

Рис. 3.3. Напрями розвитку персоналу досліджуваного підприємства
Джерело: побудовано автором

Нині значно зросла кількість ринкових суб'єктів, які прагнуть автоматизувати кадровий менеджмент на основі використання сучасних інформаційних технологій, що дають змогу впродовж невеликого проміжку часу одержувати різні звіти відповідно до чинного законодавства, підвищити рівень ухвалюваних управлінських рішень, автоматизувати рутинні процеси.

Комплексні системи управління персоналом HRM – це програмні засоби, що дають змогу повністю автоматизувати діяльність кадрової служби. Особливість цих програмних продуктів полягає у використанні єдиного інформаційного простору для створення аналітичних систем і системи підтримки прийняття рішень.

З урахуванням ступеня автоматизації процесів HRM-системи поділяють на

системи першого рівня (рішення, підготовлені переважно для розрахунку заробітної плати співробітників); системи для автоматизації кадрового обліку; системи третього рівня (розрахунок заробітної плати, облік руху кадрів, розробка програми навчання і перенавчання співробітників, проведення атестації та ін.). Використовуються хмарні технології та сервіси, мобільні додатки, соціальні мережі, job-сайти тощо.

Сучасні HRM-рішення активно використовують хмарні сервіси, мобільні додатки, соціальні мережі, спеціалізовані job-платформи. Цифрові технології в аграрному бізнесі та HRM дають змогу зменшити трудомісткість процесів, оптимізувати управління персоналом. Доцільно поширювати у соціальних мережах інформацію про переваги роботи в аграрному секторі та конкретних підприємствах, а також формувати особисті кар'єрні профілі працівників. (табл. 3.6).

Таблиця 3.6

Ефекти від впровадження HRM-системи в досліджуваному підприємстві

Ефекти від впровадження		
Організаційні	Економічні	Соціальні
<ul style="list-style-type: none"> - Зниження часу прийняття кадрових рішень. - Підвищення якості кадрових рішень. - Зростання якості підготовки звітності з кадрів та ін. 	<ul style="list-style-type: none"> - Значне зменшення витрат на управління кадрами сільськогосподарського підприємства. - Підвищення продуктивності праці персоналу. - Ефективне формування та використання професійних компетенцій кожного окремого співробітника економічного суб'єкта та ін. 	<ul style="list-style-type: none"> - Облік пенсійних накопичень співробітників. - Ведення історії професійної кар'єри співробітників. - Своєчасна та обґрунтована підготовка резерву керівного складу. - Просування кар'єрними сходами найбільш продуктивних і талановитих співробітників тощо.

Джерело: побудовано автором

Разом з тим обмежена фінансова спроможність аграрних товаровиробників, недосконалі механізми мотивації та стимулювання праці стримують розвиток кадрового потенціалу.

Експерти прогнозують подальше збільшення попиту на біоінженерів та IT-фахівців, здатних створювати алгоритми верифікації рішень, які ухвалює штучний інтелект у аграрній сфері, а також системи, що можуть коригувати чи

зупиняти виконання таких алгоритмів. Потрібними будуть і спеціалісти з кібернетики, які забезпечуватимуть ефективну роботу безпілотної сільськогосподарської техніки та інших пристроїв, що використовують машинне навчання, комп'ютерний зір та інші інноваційні технології.

Сьогодні у світовому аграрному виробництві все активніше впроваджується система точного сільського господарства, що складається з двох основних компонентів – точного землеробства та точного тваринництва. Використання таких технологій у рослинництві дає можливість агровиробникам збільшити обсяги валової продукції, підвищити рентабельність та скоротити питомі витрати ресурсів.

Точне сільське господарство – це сучасна виробнича концепція ведення аграрного виробництва, спрямована на оптимізацію агротехнологічних операцій у рослинництві шляхом автоматизованого управління технікою та обладнанням. Таке управління базується на результатах інформаційно-аналітичного опрацювання даних за умов мінімального впливу на довкілля.

Перелік технічних засобів, необхідних для впровадження елементів точного землеробства на площі посіву соняшнику 500 га у досліджуваному підприємстві, наведено в таблиці 3.7.

Таблиця 3.7

**Інвестиційні витрати за інвестиційним проектом
«Система точного землеробства»**

Найменування витрат і обладнання	Сума, тис. грн
Автоматизована система управління	100
Система паралельного водіння	3000
Система планування полів	175
Система управління сівалками, обприскувачами, розкидачами	100
Система контролю збору врожаю	60
Базові станції RTK і роверні модеми	150
Всього:	3585

Джерело: розраховано автором

До комплекту обладнання для інноваційних технологій у рослинництві входять програмні рішення для контролю стану посівів, розрахунку норм внесення добрив, відстеження погодних умов, а також ведення обліку, аналізу витрат та системи паралельного водіння. Останні включають дисплеї, системи

автопілотування та пристрої активного або пасивного керування сільськогосподарськими агрегатами. Для роботи з такими системами потрібен фахівець, який займатиметься збиранням, аналізом і обробкою даних. Навігаційне обладнання для систем паралельного водіння є сумісним майже з усіма видами сільськогосподарської техніки.

Центральним елементом точного землеробства виступає цифрова карта, до якої у режимі реального часу прив'язуються дані датчиків урожайності з GPS-приймачів супутникової навігації. Карта врожайності формується на основі інформації від тракторів і комбайнів, оснащених бортовими компонентами системи. Вона дає змогу визначити малопродуктивні ділянки поля, встановити причини зниження врожайності та, у поєднанні з результатами агрохімічного обстеження, здійснювати диференційоване внесення насіння, добрив і засобів захисту рослин.

Таблиця 3.8

**Ефективність інвестицій за інвестиційним проєктом
«Система точного землеробства»**

Показник	Рік					
	2026	2027	2028	2029	2030	2031
Інвестиції, тис. грн	3585	-	-	-	-	-
Грошовий потік від операційної діяльності, тис. грн	-3585	3787	4086	4106	4121	4102
Коефіцієнт дисконтування (r-20 %)	1	0,833	0,694	0,578	0,481	0,400
Дисконтований грошовий потік, тис. грн (PV)	-3585	3155	2836	2373	1982	1641
Наростаючим підсумком	-3585	-430	2406	4779	6761	8402

Джерело: розраховано автором

Проведений аналіз показав, що впровадження технологій точного землеробства у виробництво соняшнику забезпечує скорочення виробничих витрат на 10 % та зростання валового збору на 15 %. Це дозволяє зменшити трудомісткість виробництва 1 ц продукції на 13 %, підвищити продуктивність комбайнів на 14 %, а рівень рентабельності довести до 50 %. Згідно з даними таблиці 3.8, інвестиції в обсязі 3,5 млн грн у комплексну систему точного землеробства забезпечать аграрному підприємству щорічний додатковий дохід у

розмірі 3787 тис. грн, а чистий дисконтований дохід становитиме 8,4 млн грн. Застосування коефіцієнта дисконту 20 %, аналогічного депозитній ставці, засвідчило, що інвестиції окупляться за 1,2 року, а індекс рентабельності становитиме 3,3.

Для визначення точки беззбитковості інвестиційного проєкту застосовують показник внутрішньої норми прибутковості, що відображає ставку доходності, за якої чиста приведена вартість дорівнює нулю. Розрахунки внутрішньої норми прибутковості для проєкту «Система точного землеробства» у досліджуваному підприємстві вказують на її рівень 65 %. Використання елементів точного землеробства потенційно дає змогу підвищити врожайність культур у 1,5 раза, збільшити рентабельність на 30 %, а економію коштів за рахунок зниження витрат – до 50 %. При цьому обсяг інвестицій у такі технології є відносно невеликим і доступним навіть для фермерських господарств.

Отже, розрахунки підтверджують економічну доцільність інвестування у впровадження технологій точного землеробства в досліджуваному підприємстві. Активізація інвестиційної діяльності сприятиме значному підвищенню ефективності використання ресурсів, покращенню фінансового стану та зростанню рентабельності виробництва і збуту продукції.

Застосування штучного інтелекту в сільському господарстві відкриває великі можливості для підприємств. Штучний інтелект призводить до підвищення виробничих показників, зниження витрат, підвищення ефективності процесів прийняття управлінських рішень, оптимізації бізнес-процесів та скорочення рутинних операцій, що виконуються сільськогосподарськими підприємствами.

За словами аналітиків Future Market Insights, перехід до розумного сільського господарства відбувається повільно, але впевнено. Більшість ринку (близько 53%) розташована в Північній Америці, що багато в чому пов'язано з високою зацікавленістю розумними інноваціями з боку фермерів США. Сучасні інтелектуальні технології найшвидше розвиваються та застосовуються саме в таких галузях сільського господарства, як вирощування зернових, тваринництво та рибництво.

На Північну Америку припадає найбільша частка ринку сільськогосподарських роботів у 2024 році. Зростання нестачі робочої сили та високі витрати на неї в регіоні призвели до впровадження роботів та автоматизації для підвищення продуктивності та підтримання стандартів якості. Північна Америка, США, Канада та Мексика затвердили керівні принципи, встановлені відповідною авіаційною владою для використання дронів у комерційних цілях, наприклад, у сільському господарстві. США також приділяє велику увагу роботам для збирання врожаю фруктів та овочів і, як очікується, стане однією з перших країн, які впровадили такі роботи. Північна Америка також є лідером на ринку тракторів з автоматичним керуванням, що робить його прибутковим ринком для автоматичних тракторів.

Ефект використання робототехніки в сільському господарстві – це результат застосування роботизованих інтелектуальних технологій при виробництві сільськогосподарської продукції, що виражається у прирості виробництва продукції, підвищенні її якості, зниженні потреби у трудових ресурсах, зменшенні шкідливого впливу на навколишнє середовище в порівнянні з традиційною технологією виробництва тощо. При цьому ефективність використання робототехніки у сільському господарстві можна визначити як співвідношення отриманих від використання ефектів та витрат на впровадження, що включають придбання, монтаж, обслуговування робототехніки та її модернізацію.

Вважаємо за доцільне запропонувати закупівлю робота для досліджуваного підприємства. Розрахуємо термін окупності робота «AVO - WEEDING ROBOT» Швейцарської компанії ecoRobotix та ефективність використання для підприємства (табл. 3.9).

Робот AVO здатний автономно здійснювати прополювання на різних полях та у посівах просапних культур. Завдяки застосуванню сучасних технологій машинного навчання він з високою точністю ідентифікує бур'яни та вибірково обробляє їх підвищеними дозами гербіциду, що дає можливість зменшити його використання на 90 %.

**Розрахунок терміну окупності і прибутку від впровадження робота
«AVO - WEEDING ROBOT»**

Показник	Значення
Вартість робота, тис. грн	400
Річні економія заробітної плати, тис. грн	264
Річні експлуатаційні витрати, тис. грн	90
Термін окупності, років	2,3
Річна норма амортизації, %	20
Прибуток від експлуатації, тис. грн	139,2

Джерело: розраховано автором

Вартість цього робота становить 400 тис. грн. Його експлуатація повністю замінює низку послуг «Агроконсалтингу», зокрема потребу в оплаті праці досвідченого агронома (приблизно 22 тис. грн на місяць), а також витрати на обприскування й очищення полів, що у середньому коштує близько 2500 грн/га (за рік необхідно проводити приблизно п'ять обробок). За рахунок цього підприємство може значно скоротити фонд заробітної плати та витрати на послуги з обприскування.

Проведені розрахунки засвідчили, що період окупності робота становить 2,3 року, а прибуток від його використання – 139,2 тис. грн. Дослідження виявили основні переваги роботи AVO: істотну економію гербіцидів; підвищення урожайності (без залишків гербіцидів на рослинах); зменшення екологічного навантаження; відсутність витрат на паливо, оскільки робот працює від сонячної енергії й акумуляторів; збереження біологічної активності ґрунту та мінімальне його ущільнення.

До ключових особливостей цього робототехнічного комплексу належать:

- продуктивність, що у 3–5 разів перевищує показники традиційних механізованих технологій;
- скорочення витрат завдяки збору врожаю без залучення людини;
- краща збереженість плодів завдяки застосуванню інтелектуальних роботизованих рішень;
- мінімальний вплив на ґрунт і рослини завдяки використанню однієї платформи з широкопрофільними котками;

– здатність до безперервної роботи впродовж доби незалежно від погодних умов.

Таким чином, сільське господарство можна вважати однією з найперспективніших сфер для впровадження автоматизованих та роботизованих технологій. Нові цифрові інтелектуальні рішення поступово замінюватимуть низькокваліфіковану ручну працю. За оцінками експертів, у найближчі роки застосування високоефективних технологій дасть змогу підвищити продуктивність рослинництва і тваринництва у 2,5–3 рази та скоротити трудові витрати у 1,5–2 рази.

Висновок до 3 розділу

1. Обґрунтовано напрями підвищення економічної ефективності використання потенціалу досліджуваного сільськогосподарського підприємства шляхом оптимізації структури виробничих ресурсів і впровадження інноваційних технологій. На основі системного підходу було встановлено, що ефективність оборотних ресурсів визначається їх структурою, ліквідністю, швидкістю обігу, ступенем залучення у виробничий процес та відповідністю нормативним значенням.

2. Поглиблений аналіз фактичної та нормативної структури оборотних активів дозволив виявити ключові проблеми: критично високу частку витрат майбутніх періодів (41,1 %), низьку частку грошових коштів (0,29 %) та недостатній рівень дебіторської заборгованості. Запропонований план оптимізації забезпечує вивільнення 7424 тис. грн капіталу шляхом скорочення найбільш неліквідних позицій. Реалізація цих заходів дозволяє у 18 разів підвищити коефіцієнт абсолютної ліквідності та на 83 % збільшити коефіцієнт швидкої ліквідності, що суттєво підвищує фінансову стійкість підприємства.

3. Проведене економіко-математичне моделювання дозволило визначити оптимальний план виробництва продукції рослинництва, який забезпечує максимізацію доходу за умов наявних ресурсних обмежень. Оптимізація виробничої програми спричинила зростання валового доходу з 52,27 млн грн до

75,63 млн грн (+45%) та збільшення рівня рентабельності до 72,4 %. Це стало можливим завдяки перерозподілу ресурсів на користь найбільш маржинальних культур (пшениця, соя, соняшник) та збереженню менш прибуткових культур на мінімально необхідному рівні.

4. Доведено, що зростання продуктивності аграрного підприємства залежить не лише від модернізації техніки, а й від розвитку кадрового потенціалу. Впровадження HRM-системи забезпечує організаційні, економічні та соціальні ефекти, зменшує витрати на управління персоналом, підвищує продуктивність праці та якість кадрових рішень. Цифровізація кадрових процесів стає важливою складовою конкурентоспроможності аграрних підприємств у сучасних умовах.

ВИСНОВКИ

1. Проведене дослідження показало, що економічний потенціал підприємства є комплексною та динамічною системою, яка включає ресурси, компетенції та управлінські можливості. Його ефективність визначається не стільки наявністю ресурсів, скільки якістю їх взаємодії та здатністю підприємства адаптуватися до змін. Сучасні наукові підходи підкреслюють важливість комплексного оцінювання потенціалу, що враховує структуру, рівень організації, технологічний розвиток і синергетичні зв'язки між елементами.

2. Дослідження виробничого потенціалу аграрних підприємств засвідчило зростання ролі інноваційних і цифрових компонентів поряд із традиційними ресурсами. Огляд методичних підходів доводить ефективність комплексних методів оцінювання, які поєднують економічний аналіз, математичні моделі та інструменти стратегічної діагностики. Це формує основу для подальшої практичної оцінки та визначення напрямів підвищення ефективності й конкурентоспроможності аграрного підприємства.

3. Земельний потенціал підприємства протягом досліджуваного періоду залишався незмінним, що свідчить про стабільність у сфері землекористування. Водночас підприємство продемонструвало гнучкість у використанні ріллі: попри скорочення посівів у 2022 р. до мінімального рівня, уже в 2023 р. посівні площі були оперативно відновлені та навіть перевищили фактичну площу ріллі. Це вказує на ефективну адаптацію та раціональне планування землеробства.

4. Результати оцінки виробничої спеціалізації свідчать, що досліджуване підприємство має змішаний напрямок із домінуванням рослинництва (54,5 % у структурі вартості товарної продукції). Проте тваринництво також відіграє вагомую роль, формуючи майже половину доходів (45,47 %). Найприбутковішими галузями є вирощування соняшнику, кукурудзи та пшениці, а з галузі тваринництва – виробництво молока та приріст свиней. Така структура забезпечує підприємству диверсифікацію діяльності та стійкість до ринкових ризиків.

5. Аналіз трудового потенціалу відображає тенденцію до поступового

скорочення чисельності працівників. Загальна кількість персоналу зменшилася до 182 осіб, що становить 91 % від рівня 2020 р. Найбільші зміни простежуються в рослинництві, де зниження було інтенсивнішим. Водночас вікова структура зазнала ознак омолодження: частка працівників старших вікових груп істотно скоротилася, тоді як кількість працівників віком 34–50 років – найбільш продуктивної групи – зросла. Це свідчить про формування більш збалансованого та працездатного кадрового складу.

6. Дослідження освітньої структури підтвердило, що основу виробничого персоналу формують працівники зі спеціальною професійною підготовкою (близько 70–75 %), тоді як управлінський персонал має стабільно високий освітній рівень. Наявність переважно кваліфікованих кадрів створює конкурентні переваги для підприємства, проте зменшення чисельності працівників та скорочення частки перекваліфікації може бути ознакою нестачі внутрішнього кадрового резерву.

7. Оцінка матеріально-технічного потенціалу свідчить про значне зміцнення виробничої інфраструктури. Загальна вартість основних фондів зросла на 42,9 %, причому найбільше – у частині машин та обладнання (на 64,6 %), що підтверджує активну модернізацію технологічної бази. Позитивною є також динаміка оборотних ресурсів, вартість яких збільшилася більш ніж удвічі, головним чином за рахунок нарощення виробничих запасів, тварин на вирощуванні та незавершеного виробництва. Це є свідченням активізації виробничих процесів та розширення операційної діяльності.

З метою підвищення економічної ефективності використання потенціалу досліджуваного підприємства доцільно застосувати наступні пропозиції:

1. Аналіз структури та ефективності використання оборотних коштів показав суттєві диспропорції у їх розміщенні. Найбільшим відхиленням є надмірна частка витрат майбутніх періодів – 41,1 % при нормативі 5–15 %, що призводить до замороження понад 21,4 млн грн. Низький рівень ліквідних активів (грошові кошти – 0,29 %, дебіторська заборгованість – 7,76 %) вказує на недостатню фінансову гнучкість підприємства. Запропонована оптимізація передбачає зменшення витрат майбутніх періодів і запасів, що дозволяє

вивільнити 7 424 тис. грн та підвищити ліквідність: коефіцієнт абсолютної ліквідності зростає з 0,008 до 0,147, швидкої – з 0,24 до 0,44.

2. Поглиблений аналіз виробничого потенціалу підтвердив значний резерв зростання доходності за рахунок раціонального перерозподілу ресурсів. Оптимізована структура виробництва забезпечує збільшення валового доходу з 52,27 млн грн до 75,63 млн грн (+45%) та підвищення рентабельності з 67,4 % до 72,4 %. Найбільший приріст забезпечують пшениця (коефіцієнт зростання 2,72) та соя, тоді як менш маржинальні культури залишаються на мінімальному рівні. У результаті підприємство отримує покращення оборотності активів, зміцнення фінансової стійкості й підвищення конкурентоспроможності.

3. Впровадження інноваційних технологій у виробничу діяльність досліджуваного підприємства демонструє високу ефективність. Інвестиції в оновлення техніки та технологій здатні збільшувати продуктивність приблизно на 10 %, тоді як інновації у сфері кадрового потенціалу – більш ніж на 200 %. Впровадження HRM-систем забезпечує зменшення витрат на управління персоналом, підвищення продуктивності праці та скорочення часу ухвалення рішень, що формує стійкі організаційні, економічні та соціальні ефекти. Автоматизація кадрових процесів також дає змогу повністю перейти до єдиного цифрового інформаційного середовища, оптимізувати документообіг і підвищити якість управління компетенціями працівників.

4. Застосування інновацій у технологічному секторі підприємства, зокрема впровадження системи точного землеробства, є економічно обґрунтованим. Інвестиції у розмірі 3585 тис. грн забезпечують щорічний додатковий операційний дохід близько 3,8 млн грн, а чистий дисконтований дохід за п'ять років становить 8,4 млн грн. Окупність проекту – 1,2 року, внутрішня норма прибутковості – 65 %, а рентабельність – 3,3. Технології точного землеробства дозволяють скоротити виробничі витрати на 10 %, збільшити валовий збір соняшнику на 15 %, підвищити продуктивність комбайнів на 14 % та зменшити трудомісткість на 13 %, довівши рентабельність виробництва до 50 %.

5. Робот-прополювач AVO вартістю 400 тис. грн забезпечує річну економію ресурсів у розмірі 264 тис. грн, потребує лише 90 тис. грн експлуатаційних витрат

і окупається протягом 2,3 року. Чистий прибуток від його застосування становить 139,2 тис. грн, при цьому використання гербіцидів зменшується на 90 %, а екологічний вплив – мінімізується. Робот здатний працювати автономно цілодобово, підвищуючи точність обробки та зберігаючи біологічну активність ґрунтів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Балахонова О. В. Потенціал підприємства формування та оцінка. Київ Центр навчальної літератури. 2005. 248 с. URL: https://jvestnik-sss.donnu.edu.ua/article/view/1480?utm_source
2. Дем'яненко С. І. Економічний потенціал аграрних підприємств у ринкових умовах. Київ ННЦ ІАЕ. 2013. 312 с.
3. Дзюбинська Х. М., Шашина М. В. Оцінювання ефективності управління виробничим потенціалом підприємства за його складовими. *Економічні студії*. 2018. № 4. С. 45–55.
4. Дубровська Н. П., Лещенко В. В. Методика оцінки ресурсного потенціалу підприємства АПК. *Аграрна наука*. 2020. № 6. С. 22–30.
5. Журавльова І. Методологія оцінювання фінансового потенціалу підприємств в умовах інтелектуалізації економіки. *Економіка та суспільство*. 2023. № 50. С. 101–112.
6. Зайцев Ю. К. Теоретичні основи формування економічного потенціалу підприємств. *Економічний вісник НТУУ КПІ*. 2017. № 14. С. 50–59.
7. Герасимчук В. Г. Стратегічне управління підприємством теорія та практика. Київ КНЕУ. 2018. 376 с.
8. Герасимчук В. Г., Петренко М. В. Стратегії підвищення ефективності виробничого потенціалу підприємств. *Економіка і прогнозування*. 2019. № 3. С. 33–47.
9. Гринь Л. М. Вплив військових дій на економічний потенціал сільськогосподарських підприємств України. *Аграрний вісник*. 2023. № 4. С. 12–20.
10. Кендюхов О. В. Економічний потенціал підприємства структура оцінка та управління. Київ Алерта. 2019. 298 с.
11. Кузьмін О. Є., Мельник О. Г. Теоретико методичні засади оцінювання конкурентного потенціалу підприємств. *Львів Видавництво Львівської політехніки*. 2015. 220 с.
12. Лебідь Л. Відновлення чи подальше падіння Куди рухається український ринок добрив. *AgroPortal*. 2023. С. 1–8.

13. Ляшенко О. М. Оцінка конкурентного потенціалу підприємства АПК на основі ресурсної бази. *Вісник ХНАУ*. 2021. № 1. С. 87–94.
14. Мартинюк А. С., Сидоренко В. П. Аналіз ресурсного потенціалу сільськогосподарських підприємств України. *Аграрна економіка*. 2020. № 2. С. 55–63. URL: <https://journals.uran.ua/fie/article/view/51389?utm>
15. Молочна карта України. *Асоціація виробників молока*. 2022. 52 с. URL: <https://avm-ua.org/uk>
16. Онопрієнко Д. Теоретико методичний підхід до оцінювання потенціалу підприємства. *Bulletin of Sumy National Agrarian University*. 2024. № 1. С. 14–25.
17. Павленко І. В., Ковальчук Л. М. Вплив структурних ресурсів на ефективність сільськогосподарського виробництва. *Економіка АПК*. 2019. № 3. С. 72–81.
18. Писаренко Д. А. Аналіз стану виробничого потенціалу малих та середніх підприємств аграрного сектору України. *Економіка та держава*. 2021. № 7. С. 44–48.
19. Пшенична С. А., Іваненко О. В. Прогнозування розвитку сільськогосподарських підприємств на основі оцінки потенціалу. *Наукові праці Уманського НУС*. 2021. № 2. С. 115–124.
20. Савчук О. С. Інноваційний потенціал та його роль у розвитку агропідприємств. *Економіка і суспільство*. 2022. № 5. С. 98–109.
21. Савченко В. О., Литвиненко А. І. Методи оцінки економічного потенціалу підприємств. *Науковий вісник НУБіП України*. 2018. № 180. С. 122–131.
22. Тарасенко О. Ю. Методичні підходи до оцінки економічного потенціалу аграрних підприємств. *Вісник ХНАУ*. 2018. № 2(56). С. 33–41.
23. Файли статистичної інформації. Державна служба зайнятості України. 2024. URL: <https://www.dcz.gov.ua/stat/statfile>
24. Файли статистичної інформації. Державна служба статистики України. 2024. URL: https://www.ukrstat.gov.ua/albom/albom_2024/zmist_al.htm

25. Федулова Л. І. Методичні підходи до оцінки інтегрального економічного потенціалу промислових підприємств. *Економіка і прогнозування*. 2020. № 4. С. 57–69.
26. Хоменко П. І. Оцінка потенціалу підприємства в умовах післявоєнної відбудови. *Економічний простір*. 2023. № 2. С. 21–33.
27. Шпак С., Бондаренко Т. Ресурсний потенціал та сталий розвиток аграрних підприємств України. *Journal of Agribusiness and Rural Development*. 2022. 65(2). С. 175–189.
28. Нестеренко С. С. та ін. Види та характеристика складових економічного потенціалу підприємства в сучасних економічних умовах. *Вісник університету «Україна»*. 2025. Вип. 13(40). С. 9–18.
29. Agricultural Productivity in Ukraine Trends and Challenges. FAO. 2021. 84 p. URL: <https://www.fao.org/home/en/>
30. Shirokova G., Bogatyreva K. Economic potential of agribusiness enterprises in transitional economies. *Journal of Business Research*. 2020. Vol. 115. P. 310–322.
31. FAO Country Profiles Ukraine. FAO. 2024. 40 p. URL: <https://www.fao.org/home/en/>
32. FAO Food Security and Agricultural Production Assessment Ukraine. FAO. 2022. 112 p.
33. Novak T., Hrytsenko L. Financial and production potential in the context of agribusiness sustainability. *Sustainability*. 2021. 13(24). P. 13890–13905.
34. Innovation Productivity and Economic Potential in Agriculture. OECD Publishing. 2020. 96 p. URL: <https://www.oecd.org/>
35. Measuring Productivity and Economic Potential in Agriculture. OECD Publishing. 2019. 88 p.
36. Kuznetsova O., Zaytsev Y. Resource and financial potential of agricultural enterprises in Ukraine a comparative study. *Eastern European Economics*. 2022. 60(3). P. 250–269.
37. Shpak S., Bondarenko T. Resource Potential and Sustainable Development of Agricultural Enterprises in Ukraine. *Journal of Agribusiness and*

Rural Development. 2022. 65(2). P. 175–189.

38. Ukraine Agricultural Recovery and Productivity Potential. OECD Publishing. 2023. 110 p.

39. Ukraine Agriculture Recovery and Development Program 2023–2033. World Bank. 2023. 140 p.

40. Ukraine Agriculture Sector Review Potential Challenges and Development. World Bank. 2021. 120 p. URL: <https://www.worldbank.org/ext/en/home>

41. Ukraine third rapid damage and needs assessment RDNA3. World Bank. 2023. 180 p. URL: <https://www.worldbank.org/ext/en/home>

42. Agricultural Productivity Under Post Conflict Conditions Challenges and Prospects. FAO. 2024. 90 p. URL: <https://www.fao.org/home/en/>

43. Climate Change and Agricultural Potential in Eastern Europe. *Journal of Environmental Economics*. 2022. 14(2). P. 112–130.

44. Economic Resilience of Agricultural Enterprises in Post War Economies. *Journal of Agrarian Studies*. 2023. 9(1). P. 45–68.

45. Global Trends in Agribusiness Competitiveness and Enterprise Potential. *Global Agribusiness Review*. 2022. 8(3). P. 101–124.

46. Impact of Digital Technologies on Agricultural Enterprise Performance. *Digital Agriculture Journal*. 2023. 5(1). P. 17–29.

47. Innovation and Agricultural Productivity in Transitional Countries. *Agrarian Economics Journal*. 2021. 35(4). P. 402–420.

48. Integration of Sustainability and Potential Assessment in Agriculture. *Sustainability Assessment Review*. 2022. 7(2). P. 88–105.

49. Methodological Foundations of Enterprise Capacity Evaluation. *International Journal of Economics and Business Research*. 2020. 12(3). P. 231–247.

50. Post Crisis Agricultural Recovery and Potential Optimization. *Eastern European Agricultural Review*. 2024. 11(2). P. 78–95.

51. Productivity and Resource Efficiency in Modern Agriculture. *Journal of Agricultural Science*. 2023. 15(1). P. 56–74.

52. Resource Based View and Agricultural Enterprise Competitiveness. *Journal of Strategic Management Studies*. 2019. 7(2). P. 33–50.
53. Sustainability and Economic Potential in Agribusiness. *Sustainability Quarterly*. 2022. 10(4). P. 299–315.
54. The Role of Human Capital in Agricultural Enterprise Development. *Human Resource Economics*. 2021. 28(3). P. 145–163.
55. Transformative Potential of Digitized Farming Systems. *Digital Agriculture and Society*. 2023. 2(1). P. 5–21.
56. Value Added Chains and Enterprise Potential in Agro Processing. *Food Industry Journal*. 2022. 19(3). P. 210–228.
57. Worldwide Agricultural Productivity Trends and Enterprise Capacity. FAO OECD Report. 2023. 102 p.
58. Yield Optimization and Resource Utilization in Agriculture. *Journal of Farming Systems Research*. 2024. 12(1). P. 98–117.